

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Epistula Apostolica, p. 549 - Constitutiones Apostolicae, p. 555 - Litterae Apostolicae, p. 562 - Epistulae, p. 567 - Allocutio, p. 573 - Nuntius scripto datus, p. 578.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 580 - *S. C. de Propaganda Fide:* I, II Decreta, p. 582 - *S. C. Rituum:* I, II Decreta introductionis causae pro beatificatione Servorum Dei, p. 584 - *S. C. de Seminariis et studiorum Universitatibus:* I, II, III Decreta, p. 589.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiarum Apostolica:* I, II Praeces a Summo Pontifice exaratae atque Indulgentiarum ditatae, p. 592 - *S. R. Rota:* Citatio edictalis, p. 594.

Diarium Romanae Curiae: Udienze solenni - S. C. dei Riti: Congregationi variae - Necrologio.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M • DCCOC • LVI

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 100 — extra Italiam, Lib. 100 vel \$ 0,30

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 1500 — extra Italiam, Lib. 2000 vel \$ 5

Libreria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« Bis fere in mense (Commentarium) prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXVIII, n. 11 - 24 Augusti 1956)

ACTA PII PP. XII

EPISTULA APOSTOLICA

- Dum maerenti animo.* - Ad Em̃os PP. DD. Cardinales Iosephum Mindszen-
thy, Archiepiscopum Strigoniensem,
Aloisium Stepinac, Archiepiscopum
Zagrabiensem, Stephanum Wyszyn-
ski, Archiepiscopum Gnesnensem et
Varsaviensem, atque ad Exc̃mos PP.
DD. Archiepiscopos et Episcopos
necnon ad dilectos filios e Cleri Lai-
corumque Ordine Albaniae, Bulga-
riae, Cecoslovachiae, Hungariae, Ju-
goslaviae, Poloniae, Romaniae et
Orientalis partis Germaniae ceterasque
Europae gentes insectationi-
bus vexatas: pacem et communio-
nem cum Apostolica Sede habentes.
- 29 Iunii 1956 549

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

- I. AGRAENSIS (Meerutensis). *Quandoqui-
dem Christus.* - Ab Archidioecesi
Agraensi quaedam territoria distra-
hantur quae in formam novae dioe-
cesis rediguntur, Meerutensis appel-
landae. - 20 Februarii 1956 555
- II. UGADUGUENSIS (Kupelaënsis). *Quo
suavi animi.* - Ex Archidioecesi
Ugaduguensi quaedam separantur
regiones, quae in novae formam
dioecesis rediguntur, Kupelaënsis
nuncupandae. - 20 Februarii 1956 557
- III. BELIZENSIS. *Cum Christus Iesus.* -
Vicariatus Apostolicus Bellizensis ad
dignitatem dioecesis evehitur. - 29
Februarii 1956 560

LITTERAE APOSTOLICAE

- I. *Deus misericentissimus.* - Beata Ma-
ria V., titulo « Domina Nostra de
Mongui » invocata, praecipua Patro-
na, et S. Ioseph, eius Sponsus, se-
cundarius Patronus dioecesis Duita-
mensis proclamantur. - 6 Augusti
1956 562
- II. *Religio et ars.* - Ecclesia cathedralis
Auximana honoribus Basilicae Mino-
ris insignitur. - 12 Augusti 1956 563

- III. *Christi Regno.* - Basilicae Minoris ti-
tulo ac dignitate honestatur ecclesia
cathedralis Sancti Thomae Apostoli,
Madraspollitanae et Meliaporensis
archidioecesis in India. - 16 Martii
1956 565

EPISTULAE

- I. *Sexto decimo.* - Ad Reṽmos Patres
Aloisium Bostani, Ordinis Antoniani
Aleppensis Syro-Maronitarum Mo-
deratorem Generalem, Moussa Ozar,
Ordinis Antoniani Libanensis Syro-
Maronitarum Moderatorem Genera-
lem, Isalam Asmar, Ordinis Anto-
niani S. Isalae Syro-Maronitarum
Moderatorem Generalem: sexto deci-
mo expleto saeculo ab obitu Coeno-
biarchae S. Antonii. - 31 Maii 1956 567
- II. *Peropportuna sane.* - Ad Em̃um P. D.
Clementem tit. Sanctae Balbinae
S. R. E. Presb. Cardinalem Roques,
Archiepiscopum Rhedonensem, Do-
lensem et S. Maclovii, quem Lega-
tum deligit Congressui Eucharistico,
Rhedonensi in urbe e tota natione
Gallica ineundo. - 22 Iunii 1956 570
- III. *Legentibus Nobis.* - Ad Reṽmos PP.
Augustinum Sepinski, Ordinis Fra-
trum Minorum Ministrum Genera-
lem; Victorium Costantini, Ordinis
Fratrum Minorum Conventua-
lium Ministrum Generalem; Beni-
gnum a S. Hilario, Ordinis Fratrum
Minorum Capulorum Ministrum
Generalem; Ioannem Boccella, Ter-
titi Ordinis Regularis S. Francisci Mi-
nistrum Generalem: quinto exeunte
saeculo ob obitu S. Petri Regalati. -
4 Iulii 1956 571

ALLOQUITIO

- Christifidelibus Sodalibus Tertii Ordinis
Sancti Francisci ex Italia Romae
coadunatis. - 1 Iulii 1956 573

NUNTIUS SCRIPTO DATUS

- Christifidelibus datus ob Conventum Eu-
charisticum XVI e tota natione Gal-
lica Rhedonensi in urbe die octavo
Iulii coadunatis. - 25 Iunii 1956 578

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

EPISTULA APOSTOLICA

AD EMOS PP. DD. CARDINALES IOSEPHUM MINDSZENTY, ARCHIEPISCOPUM STRIGONIENSEM, ALOISIUM STEPINAC, ARCHIEPISCOPUM ZAGRABIENSEM, STEPHANUM WYSZYNSKI, ARCHIEPISCOPUM GNESNENSEM ET VARSAVIENSEM, ATQUE AD EXCMOS PP. DD. ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS NECNON AD DILECTOS FILIOS E CLERI LAICORUMQUE ORDINE ALBANIAE, BULGARIAE, CECOSLOVACHIAE, HUNGARIAE, IUGOSLAVIAE, POLONIAE, ROMANIAE ET ORIENTALIS PARTIS GERMANIAE CETERASQUE EUROPAE GENTES INSECTATIONIBUS VEXATAS: PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES.

PIUS PP. XII

Dilecti Filii Nostri ac Venerabiles Fratres. Salutem et Apostolicam Benedictionem. — Dum maerenti animo gravissimas illas condiciones consideramus, quibus Catholica Ecclesia in non paucis Nationibus vexatur ob « materialismi » athei commenta, quae inibi dominantur, peculiaria rerum adiuncta menti occurrunt Nostrae, in quibus quinque ante saecula mediae Europae populi versabantur, et quae in causa fuere cur Decessor Noster imm. rec. Callistus III, die XXIX mensis Iunii, anno MCCCCLVI, Apostolicas Litteras ederet, quibus initium est a verbis « Cum his superioribus annis ». In christianas gentes, quae fertiles incolebant regiones Danuvio flumine irrigatas et alias finitimas, vel periculum ingruerat hominibus eorumque rebus non modo, sed avitae etiam fidei detrimentum, vel ipsa calamitas: hoc est potissimum in Hungariam in easque terras, quae hodie Albania, Bulgaria, Cecoslovachia, Iugoslavia, Roma-

nia appellantur; ac praeterea rerum gravitatem ii etiam animadvertabant, qui in ulterioribus regionibus commorabantur, Germani praesertim ac Poloni. Discrimen illud praecipiens indefatigabilis Pontifex Callistus III, sibi officio duxit catholici orbis Pastores eorumque greges paterno adhortari animo ut admissa cuiusque sua paenitendo expiarent, ut christianam omnino redintegrarent vitam, utque supplicibus incensisque ad Deum admotis precibus praesentissimum eius implorarent adiumentum. Ac praeterea constantissimo animo allaboravit ut hoc periculum longe ab Ecclesiae filiis omni ope arceret; ac partam tandem eorum victoriam divino auxilio attribuit, qui — hortatore S. Ioanne a Capistrano, atque exercitus animoso duce Ioanne Hunyady — Castrum Beogradense tam strenue tutati sunt. Huius eventus ut liturgicum exstaret monumentum, ac debitae grates a christianis omnibus agerentur Deo, Festum instituit Transfigurationis D. N. I. C., die VI mensis Augusti, ubique terrarum celebrandum.¹

Hodie vos itidem, pro dolor, qui memoratas terras incolitis, una cum aliis multis, non latini tantum ritus sed et orientalis, qui in regionibus commorantur, quae vobis sunt ad orientem positae vel ad aquilonem secundum litora Baltici Maris, afflictissimis tristissimisque rebus excruciamini. Plures quam decem anni elapsi sunt ex quo, ut experiendo nostis, Iesu Christi Ecclesia suis iuribus, etsi non ubique eodem modo, expoliatur; ac subinde sunt piae eius consociationes religiosaeque sodalitates disiectae ac dispersae et sacri Pastores vel praepediti debita sui obeundi muneris facultate non fruuntur, vel e sua sede deturbati, in exilium, aut in custodiae locum missi sunt; praeterea temerario ausu ipsae catholicae orientalis ritus Dioeceses eversae sunt earumque clerus et christifideles ad schisma omni ope compulsi. Ac novimus etiam non paucos idcirco quod palam, sincere, animoseque conantur suam profiteri etrennaeque fortitudine tueri fidem, omne genus insectationibus affici. Peculiarique maestitia Noster oppletur animus, cum noscamus puerorum ac iuvenum mentes fallacibus ac perversis doctrinis infici, quae illos a Deo a sanctisque eius praeceptis abalienent, summo cum praesentis aetatis detrimento futuraeque periculo.

Nobis in hac S. Petri Cathedra ex divino consilio sedentibus, quasi ante oculos obversatur hoc tristissimarum rerum spectaculum; de quibus quidem rebus, ut elapsis temporibus, Apostolicis datis Litteris, verba fecimus, ita in praesens ob officii Nostri conscientiam tacere non possu-

¹ Cfr. Litt. Apost. *Inter divinae dispositionis*, d. VI Aug. a. MCCCCLVII.

mus. Siquidem grave illud suaveque mandatum, quod Christus Dominus Apostolorum Principi eiusque Successoribus verbis hisce dedit: « Confirma fratres tuos », ² cum Nos quoque fideliter perficere debeamus, iterum atque iterum vestra cupimus sancta augere ac solidare proposita, dum amantissimum Nostrum pandimus vobis animum; vobis dicimus qui ob debitam fidelitatem impensumque amorem erga Christum tot dolores, tot aerumnas, tot angores toleratis.

Imprimisque vos appellamus, Dilecti Filii Nostri, S. R. E. Cardinales Iosephe Mindszenty, Aloisi Stepinac, Stephane Wyszynski, quos Nosmet ipsi ob peculiaria promerita, ob pastorale munus diligentissime obitum, ob navitatem denique vestram in tuenda Ecclesiae libertate, Romanae Purpurae dignitate decoravimus. Semper maerenti animo recogitamus quae quantaque pro Christo tolerastis ac fortiter continenterque toleratis, cum per iniuriam e sedibus vestris deiecti sitis atque adeo nequeatis munus adimplere vestrum. Ut vos in oculis ferimus, paternoque prosequimur animo, ita Venerabiles quoque in Episcopatu Fratres, qui actuosissima fidelitate erga Apostolicam Sedem praestant, itemque utriusque ordinis sacerdotes, saeculares nempe, ut aiunt, et regulares, atque eorum earumque omnium phalanges, qui se divino servitio devoverunt, ceterosque dilectos filios ac filias, qui in tot tantisque difficultatibus pacificum ac paciferum Iesu Christi Regnum apud vos pro viribus tutantur ac provehant. Cum de vobis omnibus vehementer solliciti simus, qui pro Christi causa angustias, iacturas, detrimenta perpetimini, supplices cotidie ad omnipotentem Deum preces admovemus Nostras, ut benignus et misericors fidem vestram sustineat ac roboret, ut angores vestros mulceat ac relevet, ut caelestibus vos consoletur muneribus, atque afflicta vel aegra Mystici Iesu Christi Corporis membra ad perfectam sanitatem reducat, ac praesenti sedata procella veracem serenamque pacem, quae veritate, iustitia, caritateque foveatur, tandem aliquando apud vos, apud omnes affulgere iubeat.

Numquam, ut probe nostis, Redemptor Noster Ecclesiae suae obliviscitur, numquam eam derelinquit; quin imo quo asperioribus fluctibus Petriana navis iactatur eo magis vigilat Divinus Nauta, etsi interdum obdormire videtur. ³ Hanc pollicitationem eius cotidie meditemini quae in christianorum animos, cum praesertim conflictantur, certam spem infundit certumque solacium: « Ego vobiscum sum omnibus diebus

² LUC. XXII, 32.

³ Cfr. MATTH. VIII, 24; LUC. VIII, 23.

usque ad consummationem saeculi ». ⁴Atqui « si Deus pro nobis, quis contra nos? ». ⁵Christus igitur vobiscum est, numquam vobis supplicantibus divinum negabit auxilium; sed tamen ab omnibus postulat ut Catholicae Ecclesiae praeceptis diligentius usque obtemperent ac fidem generoso semper animo tuteantur. Quae causa agatur nostis; agitur nempe de vestra, de filiorum vestrorum, de proximorum omnium salute sempiterna, quae hodie ob invalescentem atheorum impietatem gravissimo in discrimine ponitur. Hoc tamen in spirituali certamine, si singuli universi — quod fore omnino confidimus — fortiter fideliterque pugnaverint, numquam victi, sed victimae gloriandae haberi poterunt; atque adeo ex insectationibus iniustis toleratisque martyriis novi Ecclesiae Christi parientur triumphi, qui in eius annalibus aureis litteris scribentur. At ne cogitandum quidem Nobis est Iesu Christi discipulos certaminis campum fracto animo derelinquere, sinceræ fidei professionem obtegere ac posthabere, vel inertes, segnes, desidiosos obdormiscere, cum impietatis fautores Regnum Dei subvertere enitantur. Id tamen si aliqua ex parte evenierit — quod Deus avertat — irreparabile profecto damnum non desertoribus tantum, sed christianis etiam communitatibus contigerit ac suprema calamitas.

Summo cum animi solacio novimus plurimos esse inter vos, qui nobili ac forti animo parati sint rerum omnium, propriae etiam libertatis ac vitae, iacturam facere, potius quam catholicae religionis integritatem in periculo ponant; novimus etiam inter sacros Praesules non paucos, hac de re ceteris invictae fortitudinis christianae exemplum praeuisse; vosque imprimis, Dilecti Filii Nostri S. R. E. Cardinales, insigne spectaculum factos esse mundo, angelis et hominibus. ⁶Nobis tamen, pro dolor, hoc etiam in comperto est, hominum nempe fragilitatem incertitudinemque labare, cum praesertim rerum angustiae vexationesque tam diu perdurent. Tum enim interdum fit ut nonnulli animo concidant, suamque alacritatem remittant; et quod perniciosius est, ut inde opinentur necessarium esse Iesu Christi doctrinam mitigare, eamque ad novum temporum cursum et rerum locorumque adiuncta, ut aiunt, aptare, et Catholicae Religionis principia ita extenuare vel immutare, ut inter eandem ac progredientis huius saeculi errores falsum quoddam habeatur conubium.

⁴ MATTH. XXVIII, 20.

⁵ ROM. VIII, 31.

⁶ Cfr. I Cor. IV, 9.

Iis omnibus, qui vel suum vel aliorum animum debilitant atque perturbant, sacrorum Pastorum est sollemnem illam Divini Redemptoris sententiam in mentem revocare « Caelum et terra transibunt, verba autem mea non praeteribunt »;⁷ itemque eos adhortari ut spem suam suamque fiduciam in eo reponant, « cuius providentia in sui dispositione non fallitur », et qui numquam sua gubernatione destituit, quos in soliditate suae dilectionis instituit.⁸ Siquidem numquam profecto omnipotens et providentissimus Deus permittet ut qui Ecclesiae suae sunt fideles animosque filii divina gratia divinaque fortitudine destituantur, ideoque in hoc salutari certamine misere succumbant, a Iesu Christo infeliciter descendant, ac spiritualem miserandamque suae ipsorum gentis ruinam impotentes cernant.

Vos autem dilecti filii e sacerdotali vel e laicorum ordine cum iis omnibus semper coniunctissimi estote, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei; quodsi ex his non pauci sunt in praesens praepediti, nec vos alloquio suo confirmare possunt, eorum tamen adhortationes elapso tempore vobis datas in mente, in animo vestro religiose fideliterque recolite. Ac praeterea, quamvis gravissimae difficultates vos remorentur, apostolico tamen studio compulsi omnibus religionis officiis generose actuoseque obtemperate, atque fidem imprimis servate integram; quin imo, quantum vobis facultatis est, omni ope curate ut lux Christi ceteris omnibus affulgeat, idque potissimum facite constantissimae vestrae christianae vitae exemplo, eo quippe mirabili modo quo priscae aetatis christifideles usi sunt, cum insectationes in Ecclesiam ingruerant. Qui labantes, qui incerti, qui debiles sunt, a vobis discant suum augere animum, sinceram apertamque retinere fidem, religionis officiis parere, seseque omnino dedere Christo. Integrae ac sanae animi vestri vires, atque actiosa christiana pietas, cuius praeclara testimonia haud raro ad Nos deferuntur, haud mediocre Nobis afferunt solacium, Nosque sperare iubent fore ut possitis pretiosissimum christianae fidei ac vestrae erga Ecclesiam et Apostolicam Sedem fidelitatis thesaurum futurae aetati incolumen tradere et sacra quasi hereditate committere.

Ut autem hoc ex communibus optatis feliciter contingat, supplices preces Divino admovete Redemptori, auspice Genetrice eius sanctissima nostraque amantissima Matre Maria, cuius potenti patrocinio, in gra-

⁷ MATTH. XXIV, 35.

⁸ Cfr. Miss. Rom., or. Dom. VII et II post Pentec.

vissimo quovis rerum discrimine, maiores vestri fructi sunt. Si enim semper caelestia munera a Deipara Virgine impetrare possumus, id procul dubio peculiari modo eveniet, cum de animorum salute, ac de christianae fidei tuitione, in domestico convictu in universaque societate agatur.

Antequam scribendi finem facimus, volumus in memoriam omnium vestrum revocare eundem Decessorem Nostrum Callistum III, per Apostolicas, quas memoravimus, Litteras,⁹ mandasse ut in singulis sacris aedibus cotidie campana aera statis temporibus idcirco pulsarentur, ut ab omnibus in catholico terrarum orbe supplices adhiberentur preces ad Omnipotentem Deum, qui benignus et propitius tantam, quae eo tempore etiam imminabat, calamitatem e christiano populo prohiberet. Atqui haud minora sunt hodie pericula, quae in animos vestros et in Catholicam apud vos Ecclesiam incumbunt; cum igitur e templis vestris sacra aera sonantia audiveritis, quae ad precandum invitant, huius hortamenti reminiscamini: et quod maiores vestri egerunt, id vos quoque, eadem divini auxilii fiducia freti, complorantes facite.

Cupimus etiam ut vestris supplicationibus non modo Nostrae ultro libenterque praeceant, sed illae quoque conserantur, quas ubique terrarum cuiusvis ordinis christifideles, summa vos miseratione prosequentes, concordēs ad Caelum admoveant. Pro certo igitur habeatis universam christianorum familiam ea, quae vos in silentio, in aerumnis, in rerum omnium angustiis tam diu toleratis, venerabundam admirari; ac suppliciter a misericordissimo Deo contendere, ut ob acerrimos impietatis ictus vel ob insidiosas errorum fallacias ne succumbatis, sed ut strenua Sanctorum Martyrum fortitudine fidem vestram coram omnibus testemini, utque etiam insectatores vestri — ad quos pariter pertinet christianae caritatis mandatum — veniam consequantur ab eo, qui universos prodigos filios amantissime amplexurus exspectat.

Qua suavi spe freti, vobis singulis universis, Dilecti Filii Nostri ac Venerabiles Fratres, ac gregibus curis vestris concreditae Apostolicam Benedictionem libentissime impertimus, quae et paternae benevolentiae Nostrae sit testis, et uberrimae caelestis gratiae auspiciū.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXIX mensis Iunii, in festo Ss. Apostolorum Petri et Pauli, anno MDCCCLVI, Pontificatus Nostri duodevicesimo.

PIUS PP. XII

⁹ Cfr. Litt. Ap. Cum his superioribus annis.

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

AGRAENSIS
(MEERUTENSIS)

AB ARCHIDIOECESI AGRAENSI QUAEDAM TERRITORIA DISTRAHUNTUR QUAE IN
FORMAM NOVAE DIOECESIS REDIGUNTUR, MEERUTENSIS APPELLANDAE.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quandoquidem Christus Apostolis iussit ut, mundum universum peragrantes, quos ipse redemisset homines, impertitis Dei donis, in Christianam familiam reciperent, Nos, qui principem locum in Ecclesia obtinemus, munusque officiumque sane grave accepimus eosdem homines ducendi, nihil sanctius, nihil antiquius habemus quam ut omnes gentes, christiana veritate ditatae, Dei populus fiant. Quod ut facilius, ad Indorum nationem quod attinet, obtineatur, cum censuerint venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales S. Congregationi Fidei Propagandae praepositi, post auditum venerabilem Fratrem Martinum Lucas, Archiepiscopum titulo Adulitanum et in India Apostolicum Internuntium, posse ex archidioecesi Agraensi, immutatis finibus, magno cum fructu novam dioecesim constitui; Nos haec consilia probantes consensumque suppletes eorum qui in hoc negotio ius aliquod habeant, re, qua opus esset consideratione, reputata, de Nostra summa et apostolica potestate haec, quae sequuntur, statuimus et iubemus. Ab archidioecesis Agraensis territorio, late patentis, eas regiones distrahimus, quae vulgato nomine Meerut, Moradabad, Rampur, Bijnor, Muzaffarnagar, Saharanpur, Garhwal, Tehri et Dehra Dun cognominantur, e quibusque novam dioecesim constituimus, cuius erit appellatio, ab urbe Meerut, *Meerutensis*: qua in civitate Episcopus sedem habebit suumque domicilium, cathedra tradendae veritatis in curiali templo S. Iosephi collocata. Censemus autem ut Ecclesia, quam ereximus, Sodalibus ex Ordine Fratrum Minorum Capulorum concedatur, qui, cum bene de re catholica in metropolitana archidioecesi Agraensi meruerint, spem cer-

tam faciunt et hic se esse magno studio pro Christi gloria allaboraturos et certaturos. Haec nova dioecesis eiusque Episcopus omnibus iuribus ditabuntur quae lege spectare solent ad viros et Ecclesias eiusdem dignitatis: sacrorum tamen Praesules, uti patet, iisdem quoque oneribus tenebuntur, quae sunt omnium Episcoporum propria. Meerutensis dioecesis erit Agraensi metropoli, a qua ortum habuit, suffraganea; simul erit eius Episcopus eiusdem Sedis Archiepiscopo obnoxius et subiectus, iuxta leges communes. Curet sacrorum Praesul, cui haec nova Ecclesiae sanctae pars gubernanda continget, ut iis pueris excipiendis et educandis, quos moverit Spiritus Sancti adoranda voluntas ad munia sacerdotalia subeunda, Seminarium saltem elementarium construatur, iuxta praescripta Codicis Iuris Canonici et normas a S. Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus latas. Mensam episcopalem, quam dicunt, efficient sive bona quae, divisis possessionibus archidioecesis Agraensis secundum canonem 1500 C. I. C., Meerutensi dioecesi obvenient; sive proventus Curiae sive denique pecunia quam populus sponte offeret, vel Sacra Congregatio Fidei Propagandae mittere solet. Collegium Canonicorum excitetur, qui Episcopo assint consilio, opera; sin vero hoc statim fieri nequeat, eorum loco Consultores dioecesani eligantur, qui tamen a suo munere cessabunt, coetu Canonicorum constituto. Ea quae ad regimen, administrationem Ecclesiae, electionem Vicarii Capitularis, Sede vacante, attinet, vel ad clericos, populum, aliaque huiusmodi, omnino Iure Canonico regantur; id tamen iubemus ut qui clerici facta territorii divisione, erectaque dioecesi in finibus novae circumscriptionis domicilium habeant, idem huic censeantur ascripti. Praecipimus denique ut documenta et acta quae quovis modo ad conditam Sedem pertinent, ad eiusdem Curiam quam cito mittantur, ibidem religiose custodienda. Ad ea postremo quae per has Litteras iussimus exsequenda venerabilem Fratrem Martinum Lucas deligimus, quem nominavimus, cui omnes potestates agenda rei concedimus, quas poterit cuique delegare, dummodo in ecclesiastica dignitate constituto. Peracta vero re, idem venerabilis Frater documenta exarari curabit, quae sinceris exemplis ad S. Congregationem Fidei Propagandae cito mittet. Quod si contigerit ut quo tempore haec Nostra iussa fieri debeant, alius Apostolicae Internuntiaturae in India praesit, hic omnia Nostra decreta exsequi studebit.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum effica-

citati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Romae, apud S. Petrum, die vicesima mensis Februarii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo sexto, Pontificatus Nostri septimo decimo.

CELSUS Card. COSTANTINI

S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI

S. Congr. de Propaganda Fide Praefectus

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Silvius Sericano, *Proton. Apost.*

Loco Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. LXXXXII, n. 21.

II

UAGADUGUENSIS (KUPELAËNSIS)

EX ARCHIDIOECESI UAGADUGUENSI QUAEDAM SEPARANTUR REGIONES, QUAЕ IN NOVAЕ FORMAM DIOECESIS REDIGUNTUR, KUPELAËNSIS NUNCUPANDAE.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo suavi animi gaudio efferri patrem censemus, cum adultam prolem se ad vitae difficultates parare cernit, eodem et Nos fruimur, longinquas considerantes terras, ex quibus, Evangelii praeconum excul-

tis labore, non modo innumeri filii summo Deo pariuntur, sed fulgentia etiam sacerdotum agmina in dies frequentiora oriuntur, dulcissima spes Ecclesiae. Quod cum et in Uagaduguensi archidioecesi evenisse videamus, facere non possumus quin consilium omnino probemus venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Fidei Propagandae praepositorum qui, auditis sive Marcello Lefebvre, Archiepiscopo Dakarensi et Apostolico Delegato in Africa Gallica, sive Aemilio Socquet, Uagaduguensi Metropolita, atque peculiaribus usi potestatibus, quas illis nominatim fecimus, opportunum fieri arbitrati sunt si, partito eiusdem metropolis territorio, nova erigetur dioecesis indigenae cleri commendanda curationi. Post igitur rem attente consideratam, consensumque suppletum eorum, qui hoc negotium sua interesse praesumant, de Nostra summa potestate sequentia statuimus. Ab Ecclesia Uagaduguensi totum territorium separamus quod constat et civili regione vulgo de Tenkodogo et provincia, quam populus Zorgo appellat, in civili regione Uagaduguensi exstante, idemque in dioecesis formam redigimus, *Kupelaënsis* ab urbe Kupela nuncupandae. In qua urbe volumus ut Episcopus sedem habeat ac domicilium, ibidemque cathedram suae auctoritatis ponat, in templo scilicet Nostrae Dominae a Gratiis sacro, quod ad honorem cathedralis aedis perducetur. Sive ergo urbs, sive templum, sive Episcopus omnia habebunt iura et privilegia suae dignitatis propria; Episcopus tamen et oneribus tenebitur, quibus huiusmodi dignitas de more oneratur. Kupelaënsis Ecclesia metropoli Uagaduguensi erit suffraganea, atque S. Consilio Fidei Propagandae obnoxia esse perget; quod et de eius Praesule pariter dicendum est. Decernimus praeterea ut in ea Canonicorum Collegium quam primum condatur, summi Dei cultui maiore venustate illustrando, atque Episcopo consilio et opera sublevando; quoadusque vero ob rerum adiuncta id constitui nequeat, libenter licentiam permittimus ut eorum loco dioecesani eligantur Consultores. Cum autem unum prope singularum Ecclesiarum praesidium columenque in frequenti sacerdotum numero consistat, qui doctrina et sanctitate praestantes ad omnes sint asperi muneris partes parati, curet Kupelaënsis Episcopus ut, quam cito fieri potest, seminarium saltem elementarium exstruatur, ad iuris normam et iuxta leges a S. Congregatione de seminariis studiorumque universitatibus latas. Mensa episcopalis iis componetur bonis pecuniisque, quae et fideles offerre solent et S. Consilium Fidei Propagandae mittit, atque rebus quae, divisas ad normam canonis 1500 C. I. C. bonis mensae Uagaduguensis, iure ad novam dioecesim pro rata parte spectant. Quae autem ad Kupelaënsis Ecclesiae regimen et administratio-

nem respiciunt, ad Vicarii Capitularis, sede vacante, electionem, ad cleri fideliumque iura et onera, aliaque istius generis, iussis pariter Canonici Iuris regi volumus. Decernimus denique ut, simul ac Nostrae hae Litterae ad executionem deductae fuerint, clerici Ecclesiae illi habeantur ascripti, in cuius finibus, nunc descriptis, legitime degunt; utque pariter omnia documenta et acta, quae ad novam dioecesim quomodolibet spectant, ad eam a Uagaduguensi Curia mittantur, ibique diligenter in tabulario serventur. Harum Litterarum decreta venerabilis Frater Marcellus Lefebvre, quem diximus, ad rem adducet, vel ille qui, eo tempore quo ad effectum operis venturum sit, Apostolicae Delegationi in Africa Gallica praeerit, facta potestate et alium virum ad hoc delegandi, dummodo ecclesiastica dignitate praeditum. Qui vero rem perfecerit, onus habebit factae rerum divisionis documenta exarandi eorumque fide digna exempla ad S. Consilium Fidei Propagandae quam primum mittendi.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subituras iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Romae, apud S. Petrum, die vicesimo mensis Februarii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo sexto, Pontificatus Nostri septimo decimo.

CELSUS Card. COSTANTINI
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. Congr. de Propaganda Fide Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Caesar Federici, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. LXXXXII, n. 71.

III

BELIZENSIS

VICARIATUS APOSTOLICUS BELIZENSIS AD DIGNITATEM DIOECESIS EVEHITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum Christus Iesus nihil magis contenderit quam ut homines e tenebris ad lucem veritatis transferret, eosdemque gratia Dei impertita, ad aeternam vitam servaret, ideo Nos, quibus sunt homines concrediti omnes, nihil omittimus quo iidem hoc caeleste munus facilius assequi et adipisci valeant. Cum ergo persuasum habeamus magna christiano populo bona provideri, qui in apostolico vicariatu Belizensi degit, si idem vicariatus ad gradum dioecesis elevetur, idcirco post consilium petitum a venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus S. Congregationi Fidei Propagandae praepositis, remque magna consideratione reputatam, eorum consensum supplentes qui aliquod ius in hoc negotio vel habeant vel sese habere putent, de Nostra summa et apostolica potestate haec, quae sequuntur, statuimus et decernimus. Apostolicum vicariatum Belizensem, qui est in Hondura Britannica, ad gradum et dignitatem dioecesis evehimus, cuius honoris omnia iura concedimus. Haec nova Sedes, immutato cognomine, *Belizensis* appellabitur, iisdemque finibus terminabitur; eius insuper urbs princeps, Belize civitas erit, in qua Episcopus domicilium statuet, cathedra sacrae doctrinae et suae auctoritatis in templo SS. Redemptoris collocata. Quae Belizensis dioecesis, praeterea, volumus ut, ad Nostrum et Apostolicae Sedis nutum, curis Sodalium Societatis Iesu in posterum quoque tempus committatur, quorum opera adhuc vicariatus apostolicus magnifice floruit; censemusque ut pergat S. Congregationi Fidei Propagandae esse obnoxia, Nobis tamen et huic Apostolicae Sedi directo subiecta. Quod idem de eius Episcopo dicimus, ad quem profecto omnia et debita iura competent, oneribus et obligationibus suae dignitatis iniunctis. Mensa episcopalis, quae dicitur,

iis bonis constabit, quae vicariatus Belizensis possidebat; vel pecuniis quae Curiae obvenient et populus offeret; vel denique opibus, quas S. Congregatio Fidei Propagandae dare solet. Cultui Dei augendo simulque Episcopo iuvando Canoniorum Collegium condatur; quod tamen si ad praesens fieri nequeat, potestatem facimus in eorum locum Consultores dioecesanos eligendi, qui scilicet a suo munere cessabunt, Canonicis constitutis. Quoniam vero ibi res felici successu procedit, ubi multi iidemque boni sacerdotes christianis sunt praesto, volumus ut in nova Belizensi Ecclesia seminarium saltem elementarium excitetur, pueris excipiendis et educandis qui, suavissimo invitamento, Dei voce trahantur ad munia sacerdotalia capienda, iuxta normas et leges a Sacra Congregatione de Seminariis et studiorum Universitatibus latas. Quod vero ad electionem Vicarii Capitularis, Sede vacante, attinet, ad iura et onera cleri et populi, ad regimen et administrationem dioecesis, aliaque huiusmodi, ea omnino servanda praecipimus quae Codex Iuris Canonici iubet. Ad haec postremo, quae his Litteris mandavimus, efficienda, venerabilem Fratrem Antonium Taffi eligimus, Archiepiscopum titulo Sergiopolitanum et in Rebuspublicis Hondura et Nicaragua Nuntium Apostolicum, cui omnes potestates agenda rei concedimus, alii quoque delegandas, si visum fuerit, dummodo in ecclesiastica dignitate constituto. Idem venerabilis Frater onus habebit documenta exarandi, eaque sinceris exemplis ad S. Congregationem Fidei Propagandae quam cito mittendi. Quod si evenierit ut quo tempore Nostra iussa fieri debeant, alius eidem Apostolicae Nuntiaturae in regionibus, quorum mentionem fecimus, praesit, hic eadem omnino explebit.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quo-

quo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Romae, apud S. Petrum, die undetricesimo mensis Februarii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo sexto, Pontificatus Nostri septimo decimo.

CELSUS Card. COSTANTINI
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. Congr. de Propaganda Fide Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Albertus Serafini, Proton. Apost.
Silvius Sericano, Proton. Apost.

Loco ☒ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. LXXXXII, n. 45.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BEATA MARIA V., TITULO « DOMINA NOSTRA DE MONGUÍ » INVOCATA, PRAECIPUA PATRONA, ET S. IOSEPH, EIUS SPONSUS, SECUNDARIUS PATRONUS DIOECESIS DUITAMENSIS PROCLAMANTUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Deus miserentissimus hominum generi, tot iactato procellis totque periculis obnoxio, Beatam Mariam Virginem constituit tutricem ac praesidium salutis. Oportet igitur ut mortales ad eam fidentes confugiant eiusque munera expetant superna. Hac religione perfusi sunt Christifideles Columbiani ex dioecesi Duitamensi nuper erecta, qui praecipuis obsequiis, a multo tempore, venerantur Almam Deiparam, praeclara imagine in sacra Aede « de Monguí » expressam. Quo pietatis studio factum est, ut eadem augusta Virgo, « de Monguí » appellata, ab iis eligeretur caelestis apud Deum Patrona. Huic vero addiderunt alterum Tutorem Sanctum Ioseph, Sponsum castissimum, propterea maxime quod ea in regione plurimi incolunt opifices. Quae pia consulta ut Nostra auctoritate confirmarentur rataque fierent, preces ad Nos admotae sunt, Venerabilis Fratris Iosephi Ioachini Florez,

Episcopi Duitamensis, commendatione suffultae. Quibus, pro studio, quo incensi sumus, hominum vitam ad pietatis rationem revocandi, libenti animo concedentes, Nos, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Beatam Mariam Virginem, « Dominam Nostram de Monguí » appellatam, dioecesis Duitamensis praecipuam apud Deum *Patronam*, et Sanctum Ioseph, Beatae Mariae Virginis Sponsum, secundarium eiusdem dioecesis *Patronum* confirmamus, seu iterum constituimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus ac minus principalibus dioecesium Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulfi, sub anulo Piscatoris, die VI mensis Augusti, anno MDCCCLV, Pontificatus Nostri septimo decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
a *Brevibus Apostolicis*

II

ECCLESIA CATHEDRALIS AUXIMANA HONORIBUS BASILICAE MINORIS INSIGNITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Religio et ars, admirabili convenientia consensuque inter se iunctae, princeps effecerunt Templum Auximanum, idque, temporum iniuria et bellico furore labefactatum, repararunt in melius. Quod praeclarum pietatis domicilium ab antiquissima

repetitur aetate, quandoquidem Sanctus Leopardus saeculo IV, uti tradunt, aedem ibi condidit ad christiana celebranda sacra. Insequentibus deinde saeculis, Antistitum sollerti opera, Templum, quod nos cernimus, surrexit, molis amplitudine, « Romanicae » praesertim structurae genere ornamentorumque copia tam insigne ut nullius non excitet visentis admirationem. Itemque non immerito in publicis Italiae monumentis recensetur. Maxime vero eadem in augusta Aede omnibus probantur sacella, uti Iesu Christi cruci affixi, Almae Deiparae a Sacratissimo Rosario, Sanctissimae Eucharistiae Sacramenti, Sancti Ioseph, antiquissima crypta, ubi Sancti Victoris Martyris, praecipui Auximatium Patroni, Sanctorum Florentii, Sisinii, Diocletii ac Sociorum, qui sanguinem ibi pro Christo profuderunt, et Sanctorum Antistitum Leopardi, qui primus Sedem illam obtinuit, Vitaliani, eiusdem Templi restitutoris, et Benvenuti, de civibus omnibus optime meriti, sacra ossa condita sunt; opera deinde tessellata vel scalpro vel penicillo egregie effecta, ac denique supellex pretiosis vestita metallis. Omnia ergo ab arte expetita sunt ut Templum esset dignum quasi theatrum pietatis: ibi enim res divinae sollemni Ecclesiae ritu fieri solent a sacerdotibus non paucis numero; eo Christifideles frequentes conveniunt, ut munerum supernorum potiantur largitate. Haec omnia reputans cum animo atque praecipue significans hoc anno sollemnia celebrari ob nonum non ita pridem revolutum saeculum a quo Templum a Sancto Leone PP. IX, Decessore Nostro, ut ferunt, consecratum est, Venerabilis Frater Dominicus Brizi, Episcopus Auximanus et Cingulanus, Nobis supplicavit, ut eandem Aedem Basilicae Minoris nomine ac iure donaremus. Nos vero, Antistiti, Clero populoque Auximano benevolae voluntatis Nostrae amplum cupientes praebere testimonium, precibus huiusmodi libenti animo statuimus obsecundare. Quapropter, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Ecclesiam Cathedralem Auximanam ad dignitatem et honorem Basilicae Minoris evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae Templis itidem insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane

feri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulfi, sub anulo Piscatoris, die XII mensis Augusti, anno MCMLV, Pontificatus Nostri septimo decimo.

De speciali mandato Sanctissimi

Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA

a Brevibus Apostolicis

III

BASILICAE MINORIS TITULO AC DIGNITATE HONESTATUR ECCLESIA CATHEDRALIS
SANCTI THOMAE APOSTOLI, MADRASPOLITANAE ET MELIAPORENSIS ARCHIDIOECESIS IN INDIA.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Christi Regno decursu temporis in orbe terrarum succrescente, novi semper operarii in vineam Domini missi sunt novaeque Religiosorum Familiae labores subierunt, ita ut priorum opera missionalia prosecutae, « in aedificationem corporis Christi, ... in unitatem fidei et agnitionis filii Dei », prout ait Sanctus Paulus (*Ephes.*, IV, 12), omnes occurrerent. In Ecclesia namque Christi — eodem testante Apostolo — « neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat: sed qui incrementum dat, Deus », ad quae verba hoc adiungit: « Dei enim sumus adiutores » (*I Cor.* III, 7-9). Haud aliter accidit in inclita illa regione, cui nomen India, quam Sanctus Thomas Apostolus quasi sortem ministerii obtinuisse traditur, Christiana excoluisse religione, miraculis et glorioso martyrio illustrasse. Exstat etiamnunc in pervetusto Meliaporensi pago (qui postea Madraspolitanae urbis pars effectus est) apud fideles, immo et infideles, Sancti Thomae memoria ibique ille conditus est sepulcro maximeque excolitur veneratione. Prima aedes sacra, ubi Apostolus idem parvi sacelli fundamenta propriis manibus iecerat, est a Christianis excitata, in cuius locum nova eaque perampla, labentibus saeculis fidelibusque undique succrescentibus, Lusitaniae Regum ope, suffecta est. Saeculo autem XVI, Sanctus Franciscus Xaverius, e Societate Iesu, Indiarum alter Apostolus, Sancti Thomae invisit Meliaporense sepulcrum, ibique per tres fere menses, signis

miraculisque comitantibus, sacra litavit. Tam inclita rerum memoria, tamque pretiosum pietatis et sanctitatis domicilium merito effecerunt, ut Decessor Noster Paulus Pp. V, fel. rec., anno millesimo sexcentesimo sexto, Sancti Thomae Meliaporensi dioecesi condita, ad Ecclesiae Cathedralis dignitatem illud eveheret atque Leo Pp. XIII, rec. mem., item Decessor Noster, anno millesimo octingentesimo octogesimo sexto, titulum iuraque Archiepiscopi Metropolitae Ordinario pro-tempore concederet. Decem autem post annos, hodierna Cathedralis Ecclesia Sancti Thomae Apostoli, sepulcrum in medio continens atque amplitudine mirabilis, sollemni ritu est consecrata. Gothico confecta stilo, maxima est ceterarum Indiae ecclesiarum atque marmorea praedita crypta, ubi memorati Apostoli est conditorium. Eo fideles non solum, sed etiam ethnici quotannis frequentes accedunt, quibus plures Sacerdotes, Parocho cohortante et adiuvante, alacriter inserviunt. Abundat insuper sacra suppellectile affabre confecta; atque ex altissima turri tria personant aera sacra. Maxima colitur religione pervetustum Beatae Mariae Virginis ab origine immaculatae Simulacrum, quod etiam Sanctus Franciscus Xaverius pientissime est olim veneratus: Deiparae ipsi Immaculatae, duobus saeculis ante dogmaticam definitionem, Meliaporensis archidioecesis, Lusitaniae Regni vestigia prosecuta, se vovit. Novissime denique per Nosmet Ipsos Madraspolitana et Meliaporensi archidioecesi, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo secundo, erecta, eadem Ecclesiae Cathedralis locum obtinebat. Quibus omnibus mature perpensis, Venerabilis Frater Ludovicus Mathias, e Societate Sancti Francisci Salesii, priorum Evangelii praeconum ea in regione quasi herede, atque Archiepiscopus Madraspolitanus et Meliaporensis, geminam faustamque nactus occasionem trecentesimo quinquagesimi expleti anni a dioecesi constituta ac simul septuagesimi revoluti anni a condita sede Metropolitana, proprio nomine, utriusque Cleri nec non omnium Christianifidelium, humilibus fuisque Nos adiit precibus, ut Ecclesiam Cathedralē, quam laudavimus, ad dignitatem Basilicae Minoris benigne evehere dignaremur. Nos vero, venerandis primi et alterius Indiae Apostoli vestigiis congruum volentes tribuere honorem, huiusmodi votis perlibenter statuimus concedere. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Cathedralē Madraspolitanae et Meliaporensis in India archidioeceseos, Deo in honorem Sancti Thomae Apostoli dicatam, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris*, omnibus adne-

xis privilegiis liturgicis eidem titulo rite competentibus, decorare atque honestare decrevimus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; dictaeque Ecclesiae Cathedrali, ad quam pertinent, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignorerent contigerit attentari.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis Martii, anno MCMLVI, Pontificatus Nostri decimo octavo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
a Brevibus Apostolicis

EPISTULAE

I

AD REV^MOS PATRES ALOISIUM BOSTANI, ORDINIS ANTONIANI ALEPPENSIS SYRO-MARONITARUM MODERATOREM GENERALEM, MOUSSA OZAR, ORDINIS ANTONIANI LIBANENSIS SYRO-MARONITARUM MODERATOREM GENERALEM, ISAIAM ASMAR, ORDINIS ANTONIANI S. ISALAE SYRO-MARONITARUM MODERATOREM GENERALEM: SEXTO DECIMO EXPLETO SAECULO AB OBITU COENOBIAE S. ANTONII.

PIUS PP. XII

Dilecti filii, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Sexto decimo revoluti saeculo, ex quo S. Antonius Coenobiarcha ex hoc mortalis vitae exsilio ad superos evolavit, vos peculiari modo addecet, qui eum Patronum vestrum singulari pietatis studio colitis, eius revocare memoriam, eiusque sanctitatis exempla vobis meditanda imitandaque proponere.

Hic, cum iuvenis esset nobilibus ortus parentibus « et amplis facultatibus instructus », ¹ ea omnia humanae gloriae emolumenta, quae flo-

¹ S. Athanas. *Vita et conversatio S. P. N. Antonii*, n. 1; P. G. XXVI, 839.

rida iuventus, quae promptum fertileque ingenium, quae praestantium virorum patrocina facile spondere poterant generoso animo posthabuit atque ut erat ad perfectiora natus, paterno vendito patrimonio, divitiisque omnibus, quibus satis affluebat, pauperibus distributis,² in vastissimam Thebaidis solitudinem se contulit, ibique quasi caelestis vitae genus in terris agere instituit. Ieiunio voluntariisque castigationibus corpus domabat, animum vero supernarum rerum contemplatione atque assiduis flagrantibusque precibus ad Deum admotis, divino quasi pabulo, enutriebat.

Postquam autem haec sapientissima Evangelii monita et consilia: « Si vis perfectus esse, vade, vende quae habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in caelo: et veni, sequere me », ³ alacri constantique voluntate ac mirando quodam modo ad rem deducenda suscepit, summo cum animi gaudio alios non paucos vidit, qui sua exempla secuti, idem vitae genus amplectebantur; quapropter apud eum monachorum familia floruit, quae in tanta illius saeculi mollitie, ob austeritatem una cum suavitate morum coniunctam, alios plurimos vel ad imitationem, vel saltem admirationem permovit.

Nec tantum in umbratilis vitae genere evangelicae virtutis luce enituit Antonius, sed etiam, quotiescumque Ecclesiae bonum id postulare videbatur, in solem et pulverem ut Christi athleta bonum certamen pugnaturus animosus processit. Quod quidem praesertim contigit, cum adversus haereticos, Arianos potissimum, certaturus Alexandriam se contulit.⁴ Quamobrem hisce exornatus virtutibus egregiisque promeritis, cum ad humanum exitum pervenisset, ea sibi sumere poterat, quae gentium Apostolus de se scripserat: « Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi. In reliquo reposita est mihi corona iustitiae, quam reddet mihi Dominus in illa die iustus iudex »;⁵ atque tum suis monachis apud se convocatis hanc pulcherrimam sententiam quasi sacra hereditate reliquit: « Christum semper respirate, ipsique credite: ac velut quotidie morituri vivite ».⁶ Deinde vero supremam horam sereno animo oppetens, cum sua conversatio semper in caelis fuisset, a Dei contemplatione precationeque ad beatam Dei visionem fruitionemque pertransiit. Eius fama sanctitatis saeculorum cursum evicit; eiusque

² Cfr. *Ibid.* n. 2; P. G. XXVI, 842-843.

³ *MATTH.* 19, 21.

⁴ Cfr. S. Athanas. *Vita et conversatio S. P. N. Antonii*, nn. 68-69; P. G. XXVI, 939-942.

⁵ *2 Tim.* 7, 8.

⁶ S. Athanas. *Ibid.* n. 91; P. G. XXVI, 970.

nomen non modo apud vos, sed etiam apud christianos peculiari veneratione recolitur. Iam S. Augustinus, cum adhuc in incertum iactaretur, atque hinc vitiorum illecebris, illinc vero suavissimo Dei invitamento permoveretur, casu amicum audivit librum legentem, qui de rebus gestis de excelsisque virtutibus agebat S. Antonii Coenobiarchae. Tum ex improvise vehementissime agitatus in haec prorupit verba: « Quid est hoc? Quid audisti? Surgunt indocti, et caelum rapiunt, et nos cum doctrinis nostris sine corde, ecce ubi volutamur in carne et sanguine! An quia praecesserunt, pudet sequi, et non pudet nec saltem sequi? » Atque ex eo die coepit Augustinus firmiore voluntate ex vitiorum laqueis se solvere, ac sese totum devovere Deo, eumque amantem flagrantissima caritate redamare.

Fore igitur confidimus, et a caelestium munerum Datore precamur, dilecti filii, ut Sancti huius Coenobiarchae memoria, in vividiorum lucem per has saeculares celebrationes revocata, non modo vobis, qui eius evangelica vitae praecepta pro suscepto munere sequimini, exemplo sit, sed iis etiam, qui longe ab aeternae salutis semitis aberrant, vel in iisdem torpescunt; qui quidem omnes ad christianos redintegrandos mores et ad virtutem alacri constantique voluntate amplectendam, divina aspirante gratia, feliciter reducantur.

Qua suavissima spe freti, cum vobis singulis, dilecti filii, tum monachis omnibus, curis vestris concredit, Apostolicam Benedictionem paterno animo impertimus, quae caelestium munerum sit auspex Nostraeque benevolentiae testis.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXXI mensis Maii, anno MCMLVI, Pontificatus Nostri duodevicesimo.

PIUS PP. XII

¹ *Confess.* lib. VIII, cap. VIII, 19; P. L. XXXII, 757.

II

AD EM̃UM P. D. CLEMENTEM TIT. SANCTAE BALBINAЕ S. R. E. PRESB. CARDINALEM
ROQUES, ARCHIEPISCOPUM RHEDONENSEM, DOLENSEM ET S. MACLOVII, QUEM
LEGATUM DELIGIT CONGRESSUI EUCHARISTICO, RHEDONENSI IN URBE
E TOTA NATIONE GALLICA INEUNDO.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Peropportuna sane videtur Congressio Eucharistica, quae ex omni Gallia in nobilem urbem Rhedonensem proxime cogetur, quinquagesimo anno recens feliciter expleto, postquam decretum « Sacra Tridentina Synodus », a Sacra Concilii Congregatione editum est, sub glorioso Sancti Pii X Decessoris Nostri Pontificatu, ad quotidianam sanctissimae Eucharistiae sumptionem inter fideles promovendam fovendamque. Quaecumque enim ad amplificandum in Galliae populo sive amorem sive cultum sacramenti augusti fuerint consilia coepta, omnia procul dubio summa benevolentia Nos complectemur.

Quid profecto religioni fidelium ac pietati magis prodesse potest, quam eiusmodi coetus, in quibus cogitationes et studia ad suavissima mysteria altaris cum salutari animorum commotione adiiciuntur? Eo vel magis, quod inter proposita argumenta disceptanda ea sunt praecipua, quae ad actionem vitae spectant ac viam, unde efficaciter cultus Eucharistiae sanctae propagetur.

Nos igitur, quibus est prae re omni persuasum, non posse homines ad virtutem colendam inflammari, nisi divinum diligant exemplar virtutis, non modo incepta et apparatus proximae Congressionis libentissime probamus, sed eidem quodammodo adesse ac praeesse exoptamus. Te itaque, Dilecte Fili Noster, qui, Romana purpura exornatus, praeclarae isti Metropolitanae Sedi moderaris, Legatum Nostrum, ut iam antea nuntiavimus, per has litteras eligimus et constituimus, ut, Nostram gerens personam, Congressui Eucharistico, Rhedonensi in urbe ex tota natione Gallica ineundo, nomine Nostro Nostraque auctoritate praesideas.

Non est autem dubitandum, quin tu, pro ea qua polles virtute ac pietate, pro amplissimis honoribus, quos Christo Regi praestituri sunt tot frequentes filii, qui, Praesulibus eorumque clero praeceuntibus, ex

Galliae regionibus istuc convenient, nobilissimo legationis munere sis fauste feliciterque perfuncturus.

Laetos denique uberesque fructus ex ipsa celebratione instanti prece a Deo ominati, Apostolicam Benedictionem, peculiaris Nostrae caritatis testem, tibi, Dilecte Fili Noster, iisque omnibus, qui Eucharisticis sollemnibus intererunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXII mensis Iunii, anno MDCCCCLVI, Pontificatus Nostri duodevicesimo.

PIUS PP. XII

III

AD REV^MOS PP. AUGUSTINUM SEPINSKI, ORDINIS FRATRUM MINORUM MINISTRUM GENERALEM; VICTORIUM COSTANTINI, ORDINIS FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM MINISTRUM GENERALEM; BENIGNUM A S. HILARIO, ORDINIS FRATRUM MINORUM CAPULATORUM MINISTRUM GENERALEM; IOANNEM BOCELLA, TERTII ORDINIS REGULARIS S. FRANCISCI MINISTRUM GENERALEM: QUINTO EXEUNTE SAECULO OB OBITU S. PETRI REGALATI.

PIUS PP. XII

Dilecti filii, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Legentibus Nobis communes litteras, a vobis eo etiam consilio datas ut aliquid vobis rescribendo paterno animo significaremus, quinto exeunte saeculo ex quo S. Petrus Regalatus, Vallisoletanae Archidioecesis vestrique Ordinis decus, ad Caelum evolavit, haec verba Nostrae succurrunt menti, quibus Decessor Noster imm. rec. Leo XIII, septingentesimo revoluto anno a Seraphici Patriarchae vestri natali die, Encyclicis datis litteris, christifideles omnes commonebat: « Ita ... de honoribus, qui Beato Francisco properantur, statuendum, tunc maxime futuros ei, cui deferuntur, gratos, si fuerint iis ipsis, qui deferant, fructuosi. In hoc autem positus est fructus solidus minimeque caducus, ut cuius excellentem virtutem homines admirantur, similitudinem eius aliquam adripiant fierique studeant ipsius imitatione meliores ».¹

Certe, si Legifer Pater vester « radiabat velut stella fulgens in caligine noctis », ² ita ut illius temporis societati illustrandae et ad incorru-

¹ Litt. Enc. « Auspicato » d. d. XVII Sept. a. MDCCCLXXXII; A. L., vol. III, p. 143-144.

² S. Thomas a Celano, Vita I, 37.

ptam evangelicae sapientiae formam reducendae providentissimo Dei consilio summopere inserviret, asseverandum quoque est S. Petrum Regalatum Conditoris vestri exempla fulgidissima, inde a iuvenili aetate, studiose intuitum esse ad eiusque excelsas virtutes citatiore cotidie gradu imitandas ad extremum usque vitae halitum contendisse. In eo siquidem peculiari luce enituit evangelicae paupertatis studium; illius dicimus paupertatis, quae non voluntaria dumtaxat bonorum abdicatione terminatur et circumscribitur, sed animi etiam ab iisdem abalienationem eiusque demissionem et humilitatem postulat secundum illud: « Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est Regnum caelorum ».³ Hoc paupertatis studium peculiaris esse debet, ut probe nostis, vestri Ordinis nota, secundum Asisinatis Patriarchae sententiam: « Haec est illa celsitudo altissimae paupertatis, quae vos, carissimos fratres meos, heredes et reges Regni caelorum instituit, pauperes rebus fecit, virtutibus sublimavit ».⁴

Huius virtutis nitore et oblectamento, saeculi nostri hominibus vos omnes exemplo sitis, qui quidem saepenumero vel lautioris vitae commodis voluptatumque illecebris tam avidè fruuntur, vel ad ea adipiscenda per fas per nefas interdum effreno cursu rapiuntur.

Altera virtus, quae superna luce e S. Petri Regalati agendi ratione refulsit, amor fuit erga Deum, erga proximos. Si enim Franciscalis familia quasi quaedam « caritatis nobilis structura surrexit, in qua vivi lapides, ex omnibus mundi partibus coacervati, aedificati sunt in habitaculum Spiritus Sancti », ⁵ id peculiari modo cernitur, cum Sanctorum vestrorum atque adeo huius caelitis vita consideratur. Ei siquidem nihil antiquius erat, nihil suavius, quam se totum devovere Deo, eum amantem redamare longasque horas insumere in incensissimam ad eum admovendam precationem. Haec praeterea divina caritas, utpote quae sincera esset atque actuosa, naturali quodam motu ultro libenterque redundabat in fratres quovis modo agentes in quibus quidem Iesum Christum ipsum venerabundus suspiciebat. Quamobrem factum est ut dubios et incertos confirmaret, ut angoribus affectos consolaretur, ut inopes et aegrotos praecipua amplecteretur benignitate, seseque eorum servitio eorumve curationi totum addiceret.

Has imprimis, ceterasque eius virtutes mente recolere, easque in

³ MATTH. V, 3.

⁴ Reg. II Fr. Min., c. b.

⁵ S. Thomas a Celano, Vita I, 37 sq.

exemplum vobis vestratibusque proponere valde est opportunum et salutare, quandoquidem, ut diximus, is non tam admirandus, quam imitandus est. Id esto igitur celebrationum vestrarum fructus praecipuus, quem ros divinae gratiae uberrime fecundet.

Cuius quidem divinae gratiae sit auspex Nostraeque benevolentiae testis Apostolica Benedictio, quam vobis, dilecti filii, sodalibus cuiusque vestris, iisque omnibus, qui in Vallisoletana praesertim Archidioecesi saeculares eiusmodi celebrationes participabunt — imprimisque Venerabili Fratri eiusdem Archidioecesis Archiepiscopo — amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die IV mensis Iulii, anno MDCCCLVI, Pontificatus Nostri duodevicesimo.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIO

*Christifidelibus Sodalibus Tertii Ordinis Sancti Francisci ex Italia Romae coadunatis. **

Nel darvi il Nostro affettuoso benvenuto, diletti figli, dirigenti, religiosi, confratelli e consorelle del Terz'Ordine Francescano d'Italia, Noi vogliamo anzitutto manifestarvi la Nostra gioia per la felice ripresa della vostra vita e della vostra azione individuale e collettiva, oltre che per lo spirito di concordia che regna fra voi. Leggendo la vostra storia, si rimane quasi attoniti nel vedere quanti e quali fiori di santificazione, quanti e quali frutti di opere apostoliche sono germogliati e maturati nei tre rami del vegeto e robusto tronco francescano. Dal beato Lucchesio fino agli innumerevoli laici di ogni condizione, a sacerdoti, a Vescovi, a Romani Pontefici, è una vera moltitudine di anime che attribuirono al Terz'Ordine gran parte dello spirito che li animava a muoversi nella via della perfezione. Nè meno sorprendente è la storia delle loro opere, dirette al riordinamento religioso, morale, sociale, e politico della società.

Dopo la provvidenziale istituzione del vostro Terz'Ordine, tutto pervaso dello spirito e della dottrina del Serafico fondatore, e che fu subito arra di santificazione per tanti cuori, se non mancarono col volgere degli

* Habita die 1 Iulii mensis a. 1956.

anni periodi di crisi e di minor fervore, la sua azione fu pur sempre notevole ed efficace. In tempi di lotte e di vendette i Terziari si fecero promotori di concordia e di pace; contro gli abusi dei signori feudali operarono con prudente ardimento, a vantaggio e a difesa delle classi più umili; per diminuire e, in quanto era possibile, per distruggere gli effetti delle eresie e degli scismi, praticarono e predicarono l'assoluta fedeltà alla Chiesa e al suo Capo visibile; per porre un argine al dilagare delle ingiustizie, delle prepotenze, delle rapine, diedero esempio di distacco da ricchezze, vanità ed onori. Si può ben dire che, ogniquale volta la Chiesa chiamò a raccolta i suoi figli per un'opera di rinnovamento organico e profondo, li trovò pronti a cooperare, affinché i comuni sforzi non fossero vani. Per questo non è mancato a voi l'appoggio e la benedizione dei Romani Pontefici — da Onorio III, che, dicesi ne approvò *vivæ vocis oraculo* la regola, a Gregorio IX, grande amico del vostro Santo Patriarca, fino a Leone XIII, il quale con la Costituzione Apostolica *Misericors Dei Filius* del 30 maggio 1883 riformò la vostra regola, avendo però cura che in nulla rimanesse toccata l'intima natura dell'Ordine, al Santo Pio X, che si disse certo dell'efficace contributo dei Terziari nella restaurazione di tutte le cose in Cristo,¹ a Benedetto XV e a Pio XI, che riaffermarono la perenne modernità del Terz'Ordine. Anche Noi, in varie occasioni, abbiamo voluto lodare il vostro spirito e incoraggiare il vostro lavoro; e oggi siamo lieti di incontrarvi per rinnovare a tutti le Nostre congratulazioni, il Nostro augurio e la Nostra paterna esortazione. Ma Noi, come voi, chiediamo al Signore che lo splendore di tante vostre glorie non venga in alcun modo offuscato, che la fiducia della Chiesa in voi non sia mai resa vana. Anche per voi — come per altre Istituzioni — la recente guerra può aver causato sul principio un periodo di stasi organica e forse di raffreddamento spirituale; ma ora, come testimonia questa vostra magnifica adunata, voi avete ritrovato il primitivo fervore, per far del Terz'Ordine vostro una scuola di perfezione cristiana; di genuino spirito francescano; di azione ardita e pronta per la edificazione del Corpo di Cristo.

1. Siate anzitutto una scuola di perfezione cristiana integrale.

Il Terz'Ordine Francescano nacque in cuore al vostro Serafico Padre il giorno in cui una schiera di anime, commosse e sospinte dalle parole di lui, chiesero di accompagnarlo nelle strade che egli percorreva, seguendo le orme di Cristo, nel cui nome andava ripetendo: « Siate perfetti ».²

¹ Lett. Apost. 5 maggio 1900.

² MATTH. 5, 48.

Siccome non era possibile che tutti praticassero i consigli evangelici, Francesco ricordò che tutti, se lo avessero voluto, avrebbero potuto tendere alla perfezione dello stato, e conseguirla senza abbracciare lo stato di perfezione. Tutti avrebbero potuto, rinnegando se stessi, essere docili strumenti nelle mani di Cristo: pronti a qualsiasi desiderio di Lui, a qualunque suo cenno. E questa adesione completa, perenne, alla volontà di Dio, questa affettuosa ma forte dedizione a Lui e al suo volere, questa completezza e perfezione di vita alla luce del Vangelo, può essere di tutti i cristiani, ed è stata infatti di tanti in ogni epoca.

Il Terz'Ordine Francescano nacque per corrispondere a tale sete di eroismo in coloro, che dovevano restare nel mondo, ma non volevano essere del mondo. Il Terz'Ordine, dunque, vuole anime che nel loro stato anelino alla perfezione.

Voi siete un Ordine: Ordine laico, ma Ordine vero. *Ordo veri nominis*, come lo chiamò il Nostro Predecessore di s. m. Benedetto XV.³ Non sarete, come è ovvio, un'assemblea di perfetti; ma dovete essere una scuola di perfezione cristiana. Senza questa risoluta volontà non si può convenientemente far parte di una scelta e gloriosa milizia.

2. Siate una scuola di genuino spirito francescano.

Mentre nessuno nutre dubbi sull'importanza del Terz'Ordine Francescano nel mondo presente, sono tuttavia note le sollecitudini che i Francescani più ferventi hanno circa l'effettiva vitalità dei Terz'Ordini in Italia e all'estero: alcuni temono che essi non diano oggi le falangi di santi e di apostoli, che un giorno si mettevano al completo servizio della Chiesa.

Le ragioni di tale fenomeno sembra che vadano cercate — fra l'altro — in una minore efficienza dello spirito francescano in non pochi Terziari e, talvolta, perfino in alcuni Direttori. Lamentano cioè taluni che si rimanga sovente troppo nel generico, mentre non basta conoscere la vita del S. Patriarca e narrarla, per essere sicuri di formare sè stessi e soprattutto gli altri secondo la mentalità e il metodo francescano. Se questo fosse vero, bisognerebbe rimediare con prontezza; ricordate che il vostro Terz'Ordine non potrà fiorire e fruttificare, come nei tempi gloriosi, se non sarà pienamente imbevuto di vera e genuina spiritualità francescana.

Voi sapete che la spiritualità di un Santo è la sua particolare maniera di rappresentarsi Dio, di parlare di Lui, di andare a Lui, di trattare con

³ Ep. *Encycl. Sacra propediem* 6 Ian. 1921.

Lui. Ogni Santo vede gli attributi di Dio attraverso quello che più medita, che più approfondisce, che più lo attrae e lo conquista. Una particolare virtù di Cristo è per ogni Santo l'ideale cui bisogna tendere, mentre tutti i Santi — anzi tutta la Chiesa — cercano di imitare tutto il Cristo. Anche perciò la Chiesa è, per così dire, il Cristo totale e i singoli cristiani — i singoli Santi — sono membra di Lui più o meno perfette.

Vi è dunque una dottrina francescana, secondo la quale Dio è Santo, è grande, ma è soprattutto Bene, anzi il sommo Bene. Per essa Dio è amore, che di amore vive, per amore crea, per amore si incarna e redime, cioè salva e santifica.

Vi è anche una maniera francescana di contemplare Gesù: l'incontro dell'Amore Increato con l'amore creato. E vi è altresì un modo di amarlo e di imitarlo: si vede infatti l'Uomo-Dio e si preferisce considerarlo nella Sua santissima Umanità, perchè meglio lo mostra e quasi lo fa toccare. Di qui una devozione ardente verso l'Incarnazione e la Passione di Gesù, perchè lo fanno vedere, non tanto nella gloria, nell'onnipotente grandezza o nel trionfo eterno, quanto piuttosto nel Suo amore umano, così dolce nella culla e così doloroso sulla croce.

Vi è finalmente una maniera francescana di imitare Gesù. Il vostro Serafico Padre cercò e trovò nel Vangelo, aperto quasi a caso, tre parole del divino Maestro. La prima diceva: « Se vuoi esser perfetto, va, vendi ciò che hai e dallo ai poveri, e avrai un tesoro in cielo »;⁴ la seconda ammoniva: « Chi vuol venire dietro a me, rinunzi a sè stesso, prenda la sua croce e mi segua »;⁵ la terza, finalmente: « Non portate borsa, nè sacca, nè sandali ».⁶ Disse allora il Santo Patriarca: « Questa sarà la nostra Regola ».⁷

Di qui la povertà francescana, che rifugge dal lusso e ama particolarmente ciò che meno appaga gli occhi e la vanità; di qui la semplicità francescana, che porta l'anima a cercare direttamente Dio, seguendo la via breve, la via semplice, considerando, cioè, meno la propria deformità e più la bellezza infinita di Dio; di qui la rinuncia francescana, totale, perenne, ma senza scosse, senza urti, senza rimpianti; rinuncia fatta per amore a Gesù. Di qui la schietta letizia francescana, che non è l'allegria chiassosa, nè la risata scomposta, ma piuttosto il sorriso tranquillo, pieno di amabile serenità.

⁴ MATTH. 19, 21.

⁵ MATTH. 16, 24.

⁶ LUC. 10, 4.

⁷ Anonim. *Perus.* c. 10 e 11.

Di qui soprattutto la carità universale, che tutti e tutto vedendo in Dio, tutti e tutto ama in Lui e per Lui; di tutti e di tutto gode, godendo di Dio. *Deus meus et omnia!*

Di questo spirito francescano, di questa francescana visione della vita ha bisogno il mondo. A voi, diletti figli, spetta conoscerla a fondo, amarla con trasporto, soprattutto viverla con la perfezione che consente il vostro stato.

3. Scuola di azione ardita e pronta per la edificazione del Corpo di Cristo.

Il vostro Terz'Ordine saprà anche essere un reparto scelto nel pacifico esercito laico, che oggi, come non mai, è schierato in campo per la difesa e la dilatazione del regno di Cristo nel mondo.

Nella chiesa di S. Damiano il serafico Padre udì la voce del Crocifisso, che lo esortava a restaurare la sua casa, minacciante rovina. Difendere la Chiesa, sorreggere la Chiesa: ecco l'ansia di Francesco d'Assisi. Volete, diletti figli, essere degni del vostro Padre e Maestro?

Osservate i tempi presenti. Essi non sono dissimili, in alcuni aspetti, da quelli che videro nascere l'Ordine francescano. Noi ripetutamente abbiamo avvertito il mondo, affinché si fermi in tempo sull'orlo del precipizio; abbiamo invitato gli uomini a riflettere che non vi è genuina e durevole salvezza se non in Gesù; abbiamo fatto reiterati appelli a tutti i veri cristiani, perchè — messo da parte ciò che divide — operino arditamente e concordemente per vivificare e dilatare la Chiesa. Molti hanno risposto, molti — ne abbiamo ferma fiducia — risponderanno ancora: si accorgono gli uomini che, lontani da Cristo, non vi è che sconforto e danno. In tante parti del mondo fervono le opere sotto la guida dei sacri Pastori.

All'opera dunque anche voi, diletti figli. Ve lo dice Gesù per bocca del suo, sebbene indegno, Vicario. Accorrete tutti; portate aiuto al mondo. Sostenete la Chiesa, dove, se non mancano purtroppo, in alcuni suoi membri, l'errore ed il male, vi è però tanto eroismo, tanta santità!

Con tali sentimenti e mentre vi ringraziamo dei numerosi e piissimi doni coi quali avete accompagnato la vostra venuta, impartiamo di cuore a voi tutti, alle vostre famiglie e a tutta l'opera vostra, pegno dei più abbondanti favori celesti, la Nostra Apostolica Benedizione.

NUNTIUS SCRIPTO DATUS

CHRISTIFIDELIBUS DATUS OB CONVENTUM EUCHARISTICUM XVI E TOTA NATIONE
GALLICA RHEDONENSI IN URBE DIE OCTAVO IULII COADUNATIS.

Nous sommes présent de cœur au milieu vous, chers fils de France, tandis que vous vous assemblez en foule dans la si vivante métropole de la Bretagne pour rendre un hommage public et solennel à la Sainte Eucharistie. Nous y sommes présent en la personne de Notre Légat, qu'entoure un nombre imposant d'Archevêques et Evêques, et ce Message vous portera, avec l'assurance de Notre paternelle sollicitude, les vœux que Nous formons pour le succès spirituel de ce XVIe Congrès national. Dieu veuille qu'à la longue et judicieuse préparation, dont il a bénéficié, corresponde désormais, après la ferveur des cérémonies, un réel approfondissement du culte eucharistique dans tout le pays !

Il était bon, en effet, cinquante ans après le mémorable Décret de Saint Pie X sur la communion fréquente, complété plus tard par les dispositions prises en faveur des enfants, de s'interroger sur la fidélité des catholiques à ces directives pontificales. Nous-même, par différentes mesures facilitant l'assistance à la messe et l'observance du jeûne eucharistique, par l'éclat nouveau que Nous avons voulu donner à la célébration du mystère pascal, dont l'Eucharistie est le mémorial sacré, ne manifestations-Nous pas clairement Notre vif désir de voir, autour des autels, s'intensifier la vie des communautés chrétiennes et s'accroître le rayonnement de leur charité ? Et puisque le Congrès, par son objet même, vous invite à vous demander « où en est la vie eucharistique en France de nos jours », Nous ne doutons pas que chacun, — selon son âge et son état, à la mesure de ses engagements personnels et de ses responsabilités sociales — ne veuille apporter à cette question la réponse loyale que lui dictent une foi mieux éclairée et une expérience plus avertie.

Dans la conjoncture présente, grave à bien des titres, Nous exhortons la jeunesse, les familles, les paroisses, les Instituts religieux et les Mouvements d'action catholique, à méditer devant l'hostie sainte sur le devoir, plus impérieux que jamais, de tout instaurer dans le Christ. Sur les autels de vos villes et de vos campagnes, le Christ est présent, auteur du salut, source de grâces, ferment de notre unité et de notre paix. Allez à lui ; vivez de sa vie ; fondez en lui l'œuvre de votre sanctifica-

tion et l'élan de votre apostolat; bâtissez sur lui la cité chrétienne: « il n'y a pas sous le ciel d'autre nom donné aux hommes par lequel nous devons être sauvés! ».¹

Vers vous surtout qui êtes prêtres, et qui avez mission de conduire et de nourrir le peuple de Dieu, Nous Nous tournons d'un cœur paternel. Ce sacerdoce, que vous avez reçu au cours du sacrifice de la messe et en vue de multiplier celui-ci à travers le temps et l'espace, ne vous constitue-t-il pas, à un titre éminent, les hommes de l'eucharistie? Nous connaissons, chers fils, et Nous apprécions le zèle qui vous anime pour une vivante célébration de la liturgie, à laquelle vos fidèles ont à cœur de s'associer avec intelligence et piété. Joignez-y toujours la pratique d'un culte, éclairé et fervent, pour la divine présence de Jésus dans les tabernacles de vos églises. Rien ne saurait remplacer, dans une vie sacerdotale, la prière silencieuse et prolongée au pied du Saint Sacrement, et l'exemple admirable du Saint Curé d'Ars garde aujourd'hui encore toute sa valeur. N'est-ce pas là d'ailleurs, devant l'autel, dans l'adoration de Notre Seigneur, que se sont forgées, au cours des siècles, les énergies missionnaires des plus valeureux apôtres de votre Patrie?

Et de quel prix, au surplus, est pour la communauté chrétienne, la prière eucharistique de ses prêtres! Leur exemple est, pour tant d'hommes dispersés et troublés par la fièvre de la vie moderne, un rappel providentiel de l'unique nécessaire, et leur intercession persévérante amènera ceux-ci tôt ou tard à ce foyer de vie surnaturelle, qu'est l'autel, où le Christ renouvelle son sacrifice rédempteur et où il est juste de lui offrir le tribut de nos louanges.

Que le Seigneur Jésus, qui, sur la terre de France, révélait à Sainte Marguerite Marie les trésors de miséricorde de son Cœur sacré, répande sur vous tous, chers fils qui participez au Congrès Eucharistique national de Rennes, une large effusion de grâces. C'est en gage de ces faveurs divines que Nous vous accordons, ainsi qu'à votre chère Patrie, Notre très paternelle Bénédiction Apostolique.

Du Vatican, le 25 juin 1956.

PIUS PP. XII

¹ Actes 4, 12.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESiarUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa XII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

die 29 Maii 1956. — Metropolitanae Ecclesiae Neo-Pampilonensi, nuper erectae, praefecit Exc. P. D. Bernardum Botero Alvarez, hactenus Episcopum Sanctae Marthae.

— Cathedrali Ecclesiae Sanctae Marthae Exc. P. D. Norbertum Forero y García, hactenus Episcopum titularem Hiltensem.

— Cathedrali Ecclesiae Cucutensi, nuper erectae, Exc. P. D. Aloisium Pérez Hernández, hactenus Episcopum titularem Aradiensem.

— Cathedrali Ecclesiae Girardotensi, nuper erectae, Exc. P. D. Alafridum Rubio Díaz, hactenus Episcopum titularem Vallitanum.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Pompeiopolitanae in Cilicia Exc. P. D. Raphaëlem Afanador y Cadena, hactenus Episcopum Neo Pampilonensem.

die 5 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Caeciritanae Revmum P. D. Adolphum Tortolo, Antistitem Urbanum, Vicarium Generalem dioecesis Mercedensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Zenobii Laurentii Guiland, Archiepiscopi Paranensis.

die 16 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Xylopolitanae Exc. P. D. Iacobum Iosephum Byrne, hactenus Episcopum titularem Etennensem.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Selymbrianae Exc. P. D. Guilielmum O. Brady, hactenus Episcopum Siouxormensem, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Gregorii Murray, Archiepiscopi S. Pauli de Minnesota.

— Titulari episcopali Ecclesiae Hieropolitanae R. D. Philippum M. Hannan, Cancellarium curiae archiepiscopalis Washingtonensis,

quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Patricii Aloisii O'Boyle, Archiepiscopi Washingtonensis.

die 27 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Rockfordiensi R. P. D. Donaldum M. Carroll, Antistitem Urbanum, ex archidioecesi Chicagiensi.

— Titulari Episcopali Ecclesiae Derbeae Exc. P. D. Raymundum P. Hillinger, hactenus Episcopum Rockfordiensem, quem deputavit Auxiliarem Eñi P. D. Samuelis Alfonsi S. R. E. Card. Stritch, Archiepiscopi Chicagiensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Messeniensi R. P. D. Florentium Angelini, e dioecesi Romana, Antistitem Urbanum, Praeceptorem seu Commendatorem Collegii Sancti Spiritus et Delegatum Eñi P. D. Cardinalis in Urbe Vicarii ad spiritualem curam promovendam omnium aegrotantium in valetudinariis policynicis et in cuiusque generis hospitalibus infirmorum domibus Romae exstantibus.

die 6 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Citrensi R. P. D. Adolphum Marx, Antistitem Urbanum, Cancellarium Curiae episcopalis Corporis Christi, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Mariani Gariga, Episcopi Corporis Christi.

die 8 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Usulensi R. P. Iosephum Vázquez Díaz, sodalem Ordinis B. M. de Mercede redemptionis captivorum, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Excellentissimi P. D. Innocentii López Santamaria, Episcopi titularis Trebennatis et Praelati nullius Boni Iesu de Piauí.

die 13 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Tuscamiensi R. P. D. Laurentium A. Glenn, Antistitem Urbanum, parochum S. Iacobi in dioecesi Duluthensi, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Thomae A. Welch, Episcopi Duluthensis.

die 17 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Atlantensi, nuper erectae, Exc. P. D. Franciscum E. Hyland, hactenus Episcopum titularem Gomphensem.

die 28 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Orurensi Exc. P. D. Georgium Manrique, hactenus Episcopum titularem Adrumetinum.

— Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Cleti Loayza Gumiel, Episcopi Potosiensis in Bolivia, Exc. P. D. Leonardum Bernardum Fey, Episcopum titularem Philadelphenum minorem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Gergitanae Exc. P. D. Aloisium Rodríguez, hactenus Episcopum Orurensem, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Tarsicii Senner, Episcopi Cochabambensis.

die 30 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Thiavensi R. D. Iosephum Petrum Da Silva, Vicarium Generalem et canonicum Capituli cathedralis Angrensis, quem deputavit Auxiliarem Eñi P. D. Emmanuelis S. R. E. Cardinalis Gonçalves Cerejeira, Patriarchae Lisbonensis.

die 2 Augusti. — Titulari episcopali Ecclesiae Aradiensi R. D. Iosephum Ali Lebrún Moratinos, vice officialem tribunalis dioecesis Valentinae in Venezuela, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Marci Sergii Godoy, Episcopi Maracaibensis.

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

CAMBERRENSIS ET GULBURNENSIS-WOLLONGONGENSIS

DECRETUM

DE MUTATIONE FINIUM DIOCESIUM

Necessitatibus fidelium providere cupientes, Exc. P. D. Eris Normannus Michaël O'Brien, archiepiscopus Camberrensis et Gulburnensis atque Exc. P. D. Thomas Mc Cabe, episcopus Wollongongensis, ab hac Sacra Congregatione de Propaganda Fide petierunt ut duabus regionibus distractis a dioecesi Wollongongensi et ad archidioecesim Camberrensem et Gulburnensem adnexis, fines inter easdem dioeceses ita immutarentur :

1. - ut in posterum inter paroeciam de Nowra, in dioecesi Wollongongensi et paroecias de Captain's Flat atque de Braidwood, in archidioecesi Camberrensi et Gulburnensi, limites a montibus, vulgo Coastal Range, tangant locum quo flumen Kenny transit subtus viam Moruya Araluen et postea linea recta versus meridiem tangant Magnos Dividentes Montes supra Bandethera;

2. - ut in futurum inter paroeciam de Braidwood in archidioecesi Camberrensi et Gulburnensi et paroeciam de Nowra in dioecesi Wollongongensi limites a flumine Shoalhaven per rivi Ettrema cursum tangant fontes istius rivi ac postea linea recta usque ad locum quo per Pigeon House Range via inter Nerriga et Nowra transit, sequantur fines « Shoalhaven Shire ».

Quae omnia in Audientia diei 11 Februarii vertentis anni Sanctissimo Domino Nostro Pio Divina Providentia Papae XII relata, idem Summus Pontifex rata habuit ac confirmavit et praesens ad rem Decretum expediri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 11 mensis Februarii a. D. 1956.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*

L. ☒ S.

† P. Sigismondi, Archiep. tit. Neapolitan. in Pisidia, *a Secretis*

II

CAMBERRENSIS ET GULBURNENSIS - BATHURSTENSIS

DECRETUM

DE MUTATIONE FINIUM DIOECESIUM

Ad consulendum bono animarum fidelium, ab hac Sacra Congregatione de Propaganda Fide Exc^{ms} P. D. Eris Normannus Michaël O'Brien, archiepiscopus Camberrensis et Gulburnensis atque Exc^{ms} P. D. Ioannes Franciscus Norton, episcopus Bathurstensis, petierunt ut pars territorii paroeciae de Koorawatha distraheretur ab archidioecesi Camberrensi et Gulburnensi et aggregaretur dioecesi Bathurstensi, ac proinde fines hoc modo immutarentur ut limites a loco, quo conflunt flumen Boorowa et flumen Lachlan linea recta tangant quintum miliarium viae, quae a pago Cowra ducit ad pagum Koorawatha, et postea linea recta versus septentrionem attingant locum quo flumen Back transit subtus pontem viae inter Cowra et Grenfell. Ex illo loco limites sequantur cursum fluminis Back usque ad locum quo confluit cum flumine Lachlan.

Quae omnia in Audientia diei 11 Februarii vertentis anni Sanctissimo Domino Nostro Pio Divina Providentia Papae XII relata, idem Summus Pontifex rata habuit ac confirmavit et praesens ad rem Decretum expediri iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 11 mensis Februarii a. D. 1956.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*

L. ☒ S.

† P. Sigismondi, Archiep. tit. Neapolitan. in Pisidia, *a Secretis*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

TOLOSANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI IOSEPHI MARIAE CASSANT, SACERDOTIS, MONACHI PROFESSI ORDINIS CISTERCIENSIVM REFORMATIVM.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio introductionis causae praefati Servi Dei, in casu et ad effectum de quo agitur.

Umbratilem vitam Dei servitio in perfecta sui abnegatione dicatam, ab illecebris saeculi procul, intra monasterii septa, in oratione ac labore, silentium colentes, interiorem vitam intentius foventes, ad illud Opus Dei, quod sanctus Benedictus, pater ac legifer, discipulis suis praecepit, quam maxime intenti, impensius monachi perferunt, suipsius, mundi et omnium quae Dei non sunt immemores. Indesinenter itaque, ut D.N.I.C. vestigia sectentur, iussisque Patris obtemperant, penitenter in asceterio viventes, spiritualis vitae perfectionem per viam contemplationis et laboris aemulantes, Domino omni tempore benedicentes, semperque laus eius in ore habentes, occulto quodam tacitoque apostolatu muneribus perfunguntur, quae obliviosi homines huius saeculi facillime amittunt. Arcatissimam hanc monasticam vitam Dei famulus Iosephus Maria Cassant inter monachos Cistercienses Reformatos arripuit, ac perfectionis semitam velociter ita decurrit, ut illud Sapientiae dici posse omnino videatur: « Consummatus in brevi, explevit tempora multa ».

In oppido vulgo Casseneuve nuncupato, Aginnensis dioeceseos intra fines, anno 1879, die vero 6 mensis Martii natus, parentes die sequenti sacris baptismi aquis eum abluendum voluere. Iam a teneris annis ad pietatem prae suis coetaneis proclivem se ostendit, omnibus ad divinum cultum spectantibus alacer addictus. Puerilia quaeque declinans, non minus orationi, solitudini ac pietati quam studio operam dabat, omnium admirationem sibi concilians. Decennis inter B. M. V. Congregationis sodales adscriptus, duodecim annos natus primum sacrosancto

Christi corpore refectus, anno sequenti sacro Chrismate linitus fuit. Duobus vero post annis, ad clericalem statum divino impulsu vehementer adlectus, primis latinae linguae elementis a parocho imbutus est; tandem die 5 Decembris anno 1894 in monasterio B. M. V. de Deserto monachi vitam inceptit inter chorales alumnos, assumpto Fratris Iosephi Mariae nomine. Tirocinio novitiatuque expletis, die 17 Ianuarii anno 1897 primam religiosam professionem emisit, ac die 24 Maii anno Iubilaei maximi 1900 solemnia vota nuncupavit: die vero 12 Octobris biennio post sacerdotii ordinem recepit.

In monasterio vitam cum Christo absconditam vixit, nihil vero exterius egit quo adstantium admirationem suscitare potuisset. Mira humilitate, flagranti amore erga Sacratissimum Eucharistiae Sacramentum enituit: tenera ferventique devotione Beatissimam Virginem est prosecutus. Verus patris sui Benedicti discipulus, Deum unice quaesivit tum sollicitudine pro Divino Officio aliisque liturgicis caerimoniis, cum invicta fidelitate pro omnibus monasticis observantiis, obedientia praesertim, paupertate, silentio ac manuum laboribus. Iugi mortificatione corpus ac voluntatem in servitutem redegit, admirabili fortitudine infirmitates physicas animique dolores pro Christo Iesu patientissime toleravit.

Tanto Christi amore aestuans, vires defecerunt, ac vix post annum a suscepto sacerdotio, morbus, quo iam diu laborabat, vehementer in Dei Famulum ingruit. Tandem, cum placida esset Deo anima eius, sacramentis Ecclesiae pie refectus, anno Domini 1903, die 17 Iunii, vigesimo quarto aetatis anno, ad superos evolavit.

Virtutum bonus odor quam citius extra claustra diffusus, ac sanctitudinis fama ad finitimos longeque dilatata, eius sepulcrum gloriosum reddidere. Qua permotus Tolosanus Episcopus, intra cuius dioecesim monasterium B. M. V. de Deserto iacet, ordinarias inquisitiones tam super sanctitatis fama, quam super non cultu et scriptis instituit, quas, die 29 Maii anno 1937 expletas, clausas sigillisque munitas, Romam ad Sacrorum Rituum Congregationem transmisit.

Servatis igitur omnibus de iure servandis, super scriptorum approbatione die 22 Novembris 1939 decretum est editum. Instante vero Revmo Domino Abbate Thoma Gondal, Ordinis Cisterciensium Reformatorum postulatore legitime constituto, attentis quorundam S. R. E. Cardinalium, plurium Archiepiscoporum et Episcoporum, atque capitulorum Cathedralium Galliae, nec non Moderatorum Generalium Religiosarum Familiarum, virorumque ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, postulatoriis litteris, Ems ac Revms Dominus Clemens Car-

dinalis Micara, Episcopus Veliternus, Causae Ponens seu Relator, in Ordinario Sacrae Rituum Congregationis coetu subsignata die ad Vaticanum habito, sequens dubium discutiendum proposuit: « An signanda sit Commissio introductionis Causae Servi Dei Iosephi Mariae Cassant, sacerdotis, monachi professi Ordinis Cisterciensium Reformatorum, in casu et ad effectum de quo agitur ». Et Eñi ac Revñi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Eñi Ponentis, auditis quoque Officialium praelatorum suffragiis, nec non R. P. D. Sylvio Romani, Fidei Promotore Generali, re diligenti studio perpensa, rescribere censuerunt: « Affirmative, seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit ». Die 6 Decembris 1955.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XII per infrascriptum Sacrorum Rituum Congregationis Cardinalem Praefectum relatis, Sanctitas Sua, Sacrae ipsius Congregationis rescriptum ratum habens, propria manu *Commissionem Introductionis Causae Servi Dei Iosephi Mariae Cassant, sacerdotis, monachi professi Ordinis Cisterciensium Reformatorum* signare benigne dignata est.

Die 19 Februarii 1956.

C. Card. CICOGNANI, *Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *a Secretis*

II

INDIANAPOLITANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI THEODORAE GUÉRIN, FUNDATRICES SORORUM A PROVIDENTIA S. MARIAE AD NEMUS.

SUPER DUBIO

An signanda sit commissio introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Ut non gloriatur omnis caro in conspectu eius, infirma mundi persaepe eligit Deus, ut confundat fortia (Cf. I Cor. 1, 27-29).

Theodora Guérin, quum sibi hoc esset persuasum, de se omnino diffidens, uni Deo iugi oratione ab adolescentia attendens, magnifica in animorum salutem operata est facinora, in aevum quoque mansura. Re sane vera, die 2 Octobris anno 1798, in oppido Etables, intra Ceno-

manen. dioecesis fines, nobili loco, e piis honestisque parentibus Laurentio ac Elisabeth Lefébvre nata est puella, cui eodem die, ut ferunt, baptismi sacramentum fuit collatum, nomenque Anna Teresia impositum. Pie a parentibus educata ac beatae Virginis patrocinio concredita fuit, unde « Sanctissimae Virginis puellula » nuncupata; nec sane incassum. Diligentissime enim, succrescente aetate, naturales adulescentiae morales defectus motusque compescere conabatur; peccatum vero, vel veniale, maximo odio prosequabatur quod per totam vitam, uti testes deponunt, sancte servavit. Unde nil mirum si in animo ita comparato, praesertim vel a primitus Christi corpore suscepto, puella ad religiosam vitam amplexandam se inclinatam senserit. Quam piam voluntatem, sensim sine sensu firmum propositum factam, continuis productisque orationibus et corporis afflictationibus Serva Dei, multiplicibus difficultatibus superatis, in actum, materna benedictione obtenta, die 18 Augusti anni 1823 deduxit, Instituto Sororum a Providentia de Ruillé intra Rothomagensis Archidioecesis fines se adiungens. Eximiae pietatis ac prudentiae dotibus, quibus renidebat, perpensis, die 12 Iulii anno 1840, ut novam missionem constitueret, ad recenter institutam Vincennensem dioecesim, nunc Indianapolitanam, in boreali America, missa fuit, ei delegatis a Generali Superiorissa omnibus facultatibus, quasi altera Generalis Antistita, independentem a Supremo Consilio de Ruillé. Episcopus de la Hailandière parvam domum in silvestri loco ei sociisque assignaverat. Quoniam quidem locus beatae Mariae Virginis patrocinio sacratus fuerat, ipsa domus et Sororum Institutum Sanctae Mariae ad Nemus fuit nuncupata.

Difficile dictu est quanta ab ipso missionis initio Theodora eiusque sociae fuerint passae. Non solum enim silvestris locus, viarum defectus, fictilium aliorumque domesticorum instrumentorum penuria atque durissima pauperies eis erat perferenda, sed, quod gravis est, ipsa Dei Serva a paganis, a protestantibus aliisque catholicae Ecclesiae inimicis atrocium calumniarum ictibus zelotypiae, invidiae, odii atque vel minarum mortis lacerata fuit. Quoniam autem « in cruce salus », Theodora, veritatis huius plene conscia, cuncta haec uti donum sibi a Deo praebitum fortiter pertulit. Bene itaque una cum Apostolo iterare poterat: « Quis ergo nos separabit a caritate Christi? tribulatio an angustia? an fames? an nuditas? an periculum? an persecutio? an gladius? Sicut scriptum est: Quia propter te mortificamur tota die; aestimati sumus sicut oves occisionis. Sed in his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos » (Rom. 8, 35-37). Paternus enim Dei amor dilectos suos

usque ad summum pati sinit, ut ampliori atque aeterno praemio eos remuneretur: Serva Dei, ut hac dilectione digna fieret, ita iugibus orationibus atque Virginis eiusque Sponsi patrocinio eam fovebat, ut virtutis heroicam attigisse videatur.

Sub crucis vexillo missio haec feliciter crevit; Institutum enim propagatum est; aliaeque domus fuere constitutae; unde factum est, ut a primigenio Gallico Instituto a Providentia de Ruillé, anno 1843, perfecta concordia, uti reapse iam erat, canonice quoque separaretur sub nomine Sororum a Providentia S. Mariae ad Nemus, Serva autem Dei Generalis Superiorissa eligeretur.

Verum, quia, ut dictum est, Institutum sub Famulae Dei modamine mirum cepit incrementum, Crucis quidem exhibens insigne, oportebat ipsam quoque gravissimis subici doloribus, praecipue post ipsius electionem in Generalem Moderatricem, qui fere ad mortem eam adduxerunt. Siquidem, quum ipsa allaboraverat ut Regulae et Instituti Constitutiones integre servarentur, acerrimas perpessa est oppugnationes, ita ut vel depositioni ab officio, immo expulsionem quoque ab Instituto aliisque poenis subiecta fuerit, quas Famula Dei infracto animo pertulit, divinae voluntati haec omnia permittenti heroice se subiciens.

Hac tempestate denique sedata, eius actio efficacior est effecta, sed breve tantum per tempus, nam laboribus gravique morbo fracta, extremis Ecclesiae Sacramentis piissime refecta, supremum obiit diem in domo S. Mariae ad Nemus die 14 Maii anno 1856.

Demortua porro Dei Famula, sanctitatis fama magis crevit, gratiis et forsitan, uti ferunt, miraculis per eius intercessionem a Deo patratas, confirmata. Quare, ubi primum licuit, perpensis loci adiunctis, canonicae inquisitiones in Indianapolitana Curia ab anno 1909 ad a. 1913, excussis 24 testibus ac per Rogatorias Litteras in Curiis Briocen. anno 1937, auditis testibus 6, atque Cenomanen. pro 5 testibus, peractae sunt. Scriptis denique eidem Servae Dei tributis ad iuris normam cribratis, die 28 Februarii anni 1940 ut ad ulteriora procedi posset datum est Decretum.

Servatis itaque de iure servandis, die 6 Decembris superioris anni, instante Revmo Domino Emygdio Federici, huius Causae legitimo Postulatore, Emus ac Revmus Dominus Adeodatus Ioannes Cardinalis Piazza, Episcopus Sabinen. et Mandelen., Causae Ponens, in Ordinario Coetu ad Vaticanum coadunato dubium disceptandum proposuit: *An signanda sit commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur* deque ea retulit. Emi autem Patres relatione hac auscultata,

nec non auditis Officialium Praelatorum suffragiis ac praesertim R. P. D. Sylvii Romani, Fidei Promotoris Generalis, rescribendum censuerunt: *Signandam esse Causam, si Sanctissimo placuerit.*

Facta demum Beatissimo Patri hac super re fideli relatione a subscripto S. Rituum Congregationis Praefecto, Sanctitas Sua rescriptum Eñorum Patrum ratum habens, commissionem Introductionis Causae Servae Dei Theodoraе Guérin propria Manu dignata est signare.

Datum Romae, die 19 Februarii, A. D. 1956.

C. Card. CICOGNANI, *Praefectus*

L. ☒ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius*

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

I

DECRETUM

INSTITUTUM SOCIALIUM SCIENTIARUM IN PHILOSOPHICA FACULTATE PONTIFICIAE UNIVERSITATIS GREGORIANAE IN URBE IN PERPETUUM ERIGITUR ET GRADUS ACADEMICOS CONFERENDI IURE AUGETUR.

Sacra Congregatio de Seminariis et studiorum Universitatibus, attentis supplicibus litteris Praepositi Generalis Societatis Iesu, Vice-Magni Cancellarii, cum compererit Institutum Socialium Scientiarum quod a. D. MCMLI in Philosophica Facultate Pontificiae Universitatis Gregorianae conditum est humanae societati in Catholicae Ecclesiae fide moribusque provehendis multum contulisse, laudatum Institutum Socialium Scientiarum in perpetuum erigit erectumque declarat, atque pro munere statuit ius in posterum laudato Instituto esse academicos Socialium Scientiarum gradus conferendi iis alumniis qui trienne studiorum curriculum rite compleverint, dummodo antea philosophico-theologica studia perfecerint quae can. C. I. C. 1365 praescribuntur, vel per unum saltem annum in philosophica Facultate eas disciplinas didicerint atque superatis examinibus absolverint quae tum socialium

doctrinarum natura tum peculiaribus Statutis exiguntur; ceteris servatis quae et Apostolica Constitutione « Deus scientiarum Dominus » adnexisque « Ordinationibus » et eiusdem Instituti approbatis Statutis praecipiuntur; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Romae, ex Aedibus Sancti Callisti, die XXIX m. Iunii, in Festo SS. App. Petri et Pauli, a. D. MCMLV.

✠ I. Card. PIZZARDO, Ep. Albanen., *Praefectus*

L. ✠ S.

† C. Confalonieri, Archiep. Nicopolitan., *a Secretis*

II

DECRETUM

SACRAE THEOLOGIAE FACULTAS TREVIRENSIS CANONICE ERIGITUR

Cum sacris provehendis disciplinis Apostolica Sedes impensissime prospiciat, Sacra Congregatio de Seminariis et studiorum Universitatibus die v m. Iunii a. D. MCML Theologicam apud Seminarium Maius Trevirense Facultatem instaurandam esse decrevit, cui ius academicos gradus conferendi ad experimentum concessit, quo uberius clarorum magistrorum delectorumque discipulorum studia ad catholicae doctrinae praestantiam scientificis investigationibus conferrent. Primo quinquennio laudabiliter emenso, eadem Sacra Congregatio, iure meritoque laudans tum Trevirensium professorum impigram industriam qua sacram doctrinam omnimodis curis, in primis scriptis lucubrationibus, coluerunt auxeruntque, tum alumnorum institutionem ad Apostolicae Constitutionis « Deus scientiarum Dominus » normas rite ordinatam, optatis Exc^{mi} P. D. Matthiae Wehr, Episcopi Trevirensis, Magni Cancellarii, benigne obsecundans, in Dei O. M. gloriam, in sanctae Ecclesiae decus, in sanae doctrinae proventum, Theologicam Facultatem Trevirensensem in perpetuum erigit erectamque declarat, qua biennium scholasticae philosophiae atque quinquennium theologicorum studiorum ad doctoris lauream adipiscendam comprehenduntur, ipsique iuge tribuit ius gradus accademicos conferendi, dummodo omnia ad amussim serventur quae tum laudata Apostolica Constitutione tum adnexis « Ordi-

nationibus » praecipuntur, agnitis honoribus, privilegiis, officiis, quae ad studiorum Facultates canonice erectas de more pertinent.

Romae, ex Aedibus S. Callisti, die VIII m. Septembris, in festo Nativitatis B. V. Mariae, a. D. MCMLV.

✠ I. Card. PIZZARDO, Ep. Albanen., *Praefectus*
L. ✠ S.

† C. Confalonieri, Archiep. Nicopolitan., *a Secretis*

III

DECRETA

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa XII, decretis Sacrae Congregationis de Seminariis et studiorum Universitatibus :

die 7 Martii 1955. — Fukuokense (Fu-kuo-ka) Seminarium Maius Theologicae Facultati Canadensis Universitatis Catholicae Marionopolitanae (Montréal), ad quinquennium *affiliatum declaravit.*

die 7 Martii 1955. — Sancti Bonifatii (Saint-Boniface) Seminarium Maius Theologicae Facultati Canadensis Universitatis Catholicae Marionopolitanae (Montréal), ad quinquennium *affiliatum declaravit.*

die 9 Maii 1955. — Torontinam (Toronto) Scholam Musicae Sacrae « a S. Michaële » romano Pontificio Instituto Musicae Sacrae, ad quinquennium *affiliatam declaravit.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

PRECES AD CLERI SANCTIFICATIONEM IMPETRANDAM, A SUMMO PONTIFICE
PIO XII EXARATAE ATQUE INDULGENTIIS DITATAE.

I

ORATIO A CLERO RECITANDA

Domine Iesu, Pontifex aeternae, Pastor bone, fons vitae, qui nos, nullis nostris suffragantibus meritis, ex peculiari Sacratissimi Cordis tui munere in sacerdotum tuorum ordinem aggregasti, ad illa implenda vota, quae gratia tua mentibus nostris aspirat, auxiliantis misericordiae tuae nobis larga dona concede. Tu qui pro nobis sanctificasti teipsum, ut simus et ipsi sancti in veritate (cfr. Ioan. XVII, 19), fac, ut a via, quae tu es, numquam digredientes, in doctrina tua sollertes, in exsequendis legis tuae praeceptis fideles, suavissimi Cordis tui imaginem in nostros mores referamus, et in te et per te in omnibus rebus Patri placeamus caelesti.

Resplendeat in nobis cum prudentia omnis forma iustitiae, et castae temperantiae moderationi fortitudinis robur adiungatur. Pectori nostro sincera fides insideat, immortalium bonorum spes solacii rorem infundat; ibique caelestis ignis flammescat, quem Cor tuum fornax ardens caritatis accendat. Fac ut in verbis tuis, in quibus aeterna sapientia refulget, iugis meditatio nostra versetur, et unde ipsi pascimur, oves gregis tui, curam nostram, pascamus. Qui Evangelio tuo adversantur, unitatis nostrae vereantur compaginem, neque ullo modo in nobis quidquam deprehendant, quod Ecclesiae tuae, Matri nostrae, experti rugae et maculae, imputent. Fac denique ut non nostras utilitates, sed tuam gloriam secantes, usque ad extremum halitum in officio nostro, rectae voluntatis conscientia pura, perstemus; et cum corpus nostrum morietur, te, quem in terris habemus ductorem et comitem, in Sanctorum splendoribus aeternum praemium sortiamur. Qui vivis et regnas cum Deo Patre in unitate Spiritus Sancti per omnia saecula. Amen.

Die 4 Maii 1956.

Ssñus D. N. Pius div. Prov. Pp. XII benigne tribuere dignatus est partialem mille dierum Indulgentiam, a sacerdotibus saltem corde contrito acquirendam, quoties supra relatas preces devote recitaverint. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

N. Card. CANALI, *Paenitentiaris Maior*

L. ☒ S.

S. Luzio, *Regens*

II

ORATIO A CHRISTIFIDELIBUS RECITANDA

O Gesù, Pontefice eterno, Pastor buono, Fonte di vita, che per singolare munificenza del tuo dolcissimo Cuore ci hai dato i nostri Sacerdoti a fine di compiere in noi quei disegni di santificazione che la tua grazia ispira ai nostri cuori, noi ti preghiamo: vieni in loro aiuto con la tua misericordia soccorritrice.

Sia in essi, o Gesù, viva nelle opere la Fede, incrollabile nelle prove la Speranza, ardente nei propositi la Carità. La tua parola, raggio dell'eterna Sapienza, divenga, per la continua meditazione, l'alimento perenne della loro vita interiore; gli esempi della tua vita e della tua Passione si rinnovino nella loro condotta e nelle loro sofferenze a erudizione nostra, a luce e conforto nei nostri dolori.

Fa, o Signore, che i nostri Sacerdoti, distaccati da ogni mondano interesse e unicamente solleciti della tua gloria, persistano fedeli al dovere con pura coscienza fino all'estremo anelito. E quando con la morte del corpo rimetteranno nelle tue mani la ben compiuta consegna, abbiano in Te, Signore Gesù, che fosti in terra loro Maestro, l'eterno premio della corona di giustizia nello splendore dei Santi. Così sia.

Die 17 Iulii 1956.

Ssñus D. N. Pius div. Prov. Pp. XII benigne tribuere dignatus est partialem mille dierum Indulgentiam, a christifidelibus saltem corde contrito acquirendam, quoties supra relatum orationem devote recitaverint. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

N. Card. CANALI, *Paenitentiaris Maior*

L. ☒ S.

S. Luzio, *Regens*

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

PARISIEN.

NULLITATIS MATRIMONII BONCENNE-CRINGLE

Cum ignoretur locus actualis commorationis Domini Richardi Caroli Cringle, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 16 Novembris 1956 hora 12, ad concordandum de dubio disputando, vel ad infrascriptum subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de matrimonii nullitate, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Domini Richardi Caroli Cringle curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Boleslaus Filipiak, *Ponens*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 7 Iulii 1956.

C. Pezzicara, *Notarius ff.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mr Richard Charles Cringle, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 16 novembre 1956, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Constet-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Mr Richard Charles Cringle devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Martedì, 24 luglio 1956, il Santo Padre Pio XII ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dottor D. MANUEL OSSA SAINTE MARIE, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario del Cile, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Martedì, 7 agosto 1956, il Santo Padre Pio XII ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dottor D. JOSÉ MIGUEL RIBAS Y VILLAVARDE, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario di Cuba, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Mercoledì, 15 agosto 1956, il Santo Padre Pio XII ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Maggior Generale BAMBANG SUGENG, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario dell'Indonesia, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 22 Maggio 1956, nel Palazzo Apostolico Vaticano, all'augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale*, nella quale gli E^mi e Rev^mi Signori Cardinali, i Rev^mi Prelati Officiali ed i Rev^mi Consultori teologi hanno dato il loro voto su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione del Ven. Servo di Dio Innocenzo Papa XI.

Martedì 29 Maggio 1956 nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *ordinaria*, nella quale gli E^mi e Rev^mi Signori Cardinali ed i Rev^mi Prelati Officiali hanno trattato della Introduzione della Causa dei Servi di Dio:

1. Stefano di Adoain, sacerdote professore dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini;

Francesca delle Piaghe di Gesù, suora del monastero della Divina Provvidenza in Badalona.

Gli stessi hanno inoltre esaminato la relazione dei Revisori teologi sugli scritti dei Servi di Dio:

1. Maria Luisa Angelica Clarac, fondatrice delle Suore della Carità di S. Maria;

2. Maria Leonia Paradis, fondatrice delle Piccole Suore della S. Famiglia.

Martedì, 12 Giugno 1956, nel Palazzo delle Congregazioni a San Calisto, alla presenza di Sua Eminenza Rev^ma il Signor Cardinale Benedetto Aloisi Masella, Vescovo di Palestrina, Ponente o Relatore della Causa di

beatificazione e canonizzazione del Servo di Dio Francesco Rivat, Superiore Generale dell'Istituto dei Piccoli Fratelli di Maria, o Fratelli Maristi delle Scuole, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *ante-preparatoria*, nella quale i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù del predetto Servo di Dio.

Martedì, 10 Luglio 1956, nel Palazzo delle Congregazioni a San Callisto, alla presenza di Sua Eminenza Revma il Signor Cardinale Clemente Micara, Vescovo di Velletri, Ponente o Relatore della causa del Servo di Dio Fratel Muziano Maria, dell'Istituto delle Scuole Cristiane, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *ante-preparatoria*, nella quale i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù del predetto Servo di Dio.

Nel Congresso di giovedì, 13 Luglio 1956, la S. Congregazione dei Riti ha discusso, fra l'altro, sulla validità dei Processi di due miracoli operati ad intercessione della Beata Maria De Mattias, Vergine, fondatrice delle Suore Missionarie del Preziosissimo Sangue, e sul non culto della Serva di Dio Teodora Guerin, fondatrice dell'Istituto delle Suore della Provvidenza di S. Maria dei Boschi, nella diocesi di Indianapolis.

Martedì, 24 Luglio 1956, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria*, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Revmi Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù del Servo di Dio Adolfo Petit, sacerdote professore della Compagnia di Gesù.

I medesimi Emi Signori Cardinali ed i Revmi Prelati Officiali hanno esaminato in Congregazione *ordinaria* la relazione sulla revisione degli scritti dei Servi di Dio:

1. Raffaele Cardinale Merry del Val;
2. Daniele Brottier, sacerdote della Congregazione dello Spirito Santo.

NECROLOGIO

- 17 maggio 1956. Monsig. Costantini Giovanni, Arcivescovo tit. di Colosse.
 28 luglio » Monsig. O' Riley Bernardo Cornelio, Vescovo tit. di Foba.
 31 » » Monsig. Noll Giovanni Francesco, Arcivescovo-Vescovo di Fort Wayne.
 » » » Monsig. Pawlikowski Ferdinando, Arcivescovo tit. di Velebusdo.
 1 agosto » Monsig. de Haas Giuseppe, Vescovo di Arassuai.
 4 » » Monsig. Mesguen Edoardo Gabriele, Vescovo di Poitiers.
 13 » » Monsig. Selva Giuseppe, Vescovo tit. di Metre, Prelato di Registro do Araguaia.
 14 » » Monsig. Machens Giuseppe Godehard, Vescovo di Hildesheim.
 19 » » Eño sig. Card. Griffin Bernardo, del tit. dei Santi Andrea e Gregorio al Monte Celio, Arcivescovo di Westminster.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 580

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. *Camberrensis et Gulburnensis - Wollongongensis*. - Decretum de mutatione finium dioecesium. - 11 Februarii 1956 582

II. *Camberrensis et Gulburnensis - Bathurstensis*. - Decretum de mutatione finium dioecesium. - 11 Februarii 1956 583

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Tolosana*. - Decretum introductionis causae pro beatificatione Servi Dei Iosephi Mariae Cassant, Sacerdotis, monachi professi Ordinis Cisterciensium Reformatorum. - 19 Februarii 1956 584

II. *Indianapolitana*. - Decretum introductionis causae pro beatificatione Servae Dei Theodoraë Guérin, fundatrix Sororum a Providentia S. Mariae a Nemus. - 19 Februarii 1956 586

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

I. Decretum. Institutum Socialium Scientiarum in Philosophica Facultate Pontificiae Universitatis Gregoria-

nae in Urbe in perpetuum erigitur et gradus academicos conferendi iure augetur. - 29 Iunii 1955 589

II. Decretum. Sacrae Theologiae Facultas Trevirensis canonice erigitur. - 8 Septembris 1955 590

III. Decreta 591

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

Preces ad Cleri sanctificationem impetrandam, a Summo Pontifice exaratae atque Indulgentis ditatae.

I. Oratio a Clero recitanda. - 4 Maii 1956 592

II. Oratio a christifidelibus recitanda. - 17 Iulii 1956 593

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Citatio edictalis:

Parisien. - Nullitatis Matrimonii (Boncenne-Cringle). - 7 Iulii 1956 594

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienze solenni 595

II. Sacra Congregazione dei Riti: *varie* 595

III. Necrologio 596

LIBRERIA EDITRICE VATICANA

CITTÀ DEL VATICANO

BREVIARIUM ROMANUM

EX DECRETO SS. CONCILII TRIDENTINI RESTITUTUM
SUMMORUM PONTIFICUM CURA RECOGNITUM CUM NOVA
VERSIONE PSALTERII PII PAPAE XII AUCTORITATE EDITA

QUINTA EDITIO POST TYPICAM

(TOTUM)

CUM OMNIBUS INNOVATIONIBUS LITURGICIS HEBDOMADAE SANCTAE
PROPRIO LOCO POSITIS

Anno MCMXXVIII quarta Editio post typicam Breviarii Romani, quae «Totum» nuncupatur, uno volumine evulgata est; ex quo tempore Officina Libraria Vaticana hanc editionem typis iterum non exaravit.

Nunc, multis iam praeterlapsis annis, Editio quinta Breviarii Romani post typicam uno volumine in vulgus emittitur.

Editor Librarius curavit ut editio liturgica ad usum commodior esset, ut totius Breviarii Romani prospectus mente animoque comprehendi posset, pariterque ut cleri necessitatibus, quoad rem oeconomicam, inserviret.

Quae ratio est habita in superiore editione exaranda, eadem in praesenti est servata, si spectes liturgicorum textuum copiam, recentibus Officiis, hisce praesertim annis editis, auctam.

Volumen, pondere imminutum, recentioribus artis inventis praeditum, horarii precibus facilius recitandis maxime idoneum apparet.

Commune Sanctorum exaratum est rationibus quae id reddunt re utile et usu facile. In principio et in fine voluminis *fixae paginae* inveniuntur quae partes saepius ad adhibendas referunt, adeo ut minime necesse sit ut quis Ordinarium repetat (exempli gratia, sunt *partes fixae* Horae Primae, Completorii, Officiorum ferialium diversorum temporum; propriae Antiphonae in commemorationibus ad Vesperas et ad Laudes de Communi Sanctorum; Psalmus XCIV, Hymnus Ambrosianus, Cantica Benedictus, Magnificat et Antiphonae finales beatae Mariae Virginis).

Neque desunt *solutae paginae* (Psalmi Horarum pro Festis, Absolutiones, Benedictiones).

Quae editio, ad Officia quod attinet, novissima quaeque exhibet.

Typographica vestis splendet, litterarum formae sunt nitidae et huiusmodi ut facile legi possint.

Charta vere Oxoni est, praesentem ad usum de industria confecta, perquam levis eademque tenax minimeque perlucescit.

Cuius voluminis conglutinatio quinque modis effecta, summa cum cura elaborata, speciem praefert decoram et robore commendatur.

Unum volumen, in-12° (cm. 11,5×18) — In charta indica Oxoniensi eburnea — Typis clarissimis, rubris et nigris — In festis principalioribus imaginibus decoratum; spissum: cm. 3; pondus: 1 vol. relig.: gr. 730.

Folla soluta, charta crassiore impressa, adduntur in involucrio:

Psalmi Horarum pro Festis, Absolutiones, Benedictiones. — Verumtamen, praeter alia, Ps. 94, Hymnus Ambrosianus, Cantica Benedictus, Magnificat, Antiphonae finales B. M. V. ad uniuscuiusque voluminis initium et finem inserta sunt.

Quodlibet Breviarium continetur in custodia ex charta spissa confecta.

Sine religionis pretii augmento, addi poterunt Propria Officia Dioeceseos vel Ordinis seu Congregationis; quae tamen ab emptore mittenda erunt.

VARIA HUIUS BREVIARII PRETIA

Solutum	Lit. 5.800 (\$ 10)
A) Corio contextum cum sectione foliorum rubra	» 7.100 (\$ 12)
B) Corio contextum cum sectione foliorum aurea	» 7.600 (\$ 13)
C) Corio caprino contextum cum sectione foliorum aurea	» 8.100 (\$ 13.50)
D) Corio caprino contextum cum sectione foliorum rubra-aurata	» 8.400 (\$ 14)
E) Corio caprino optimo cum sectione foliorum rubra-aurata et ornamentis aureis decorato	» 9.200 (\$ 15.50)
F) Tegumentum e corio factum ad unum volumen accommodatum	» 2.000 (\$ 3.50)

